



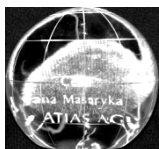
SOKOL

SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736



www.sokolsydney.com

Číslo 6

Ročník LXVI

Listopad/Prosinec

Number 6

Volume LXVI

November/December

2018

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**



OBSAH

| | |
|---------------------------------|----|
| Žalov | 6 |
| Mikuláš v Sokole | 7 |
| Vánoční anděl | 9 |
| Ohlas čtenáře | 10 |
| Fotky z recepce konzulátu | 11 |
| Díky, pane Uhde! | 13 |
| Bylo to ale prozíravé? | 14 |
| Když nám, tedy Věře, tleskal... | 15 |
| Nářky Jiřího Raka | 17 |
| Konečně! Umíráček pro PK... | 18 |
| Odstěhujte migranty na ostrovy | 19 |
| Export dobra | 22 |
| Osmdesáté výročí „Noci pogromu“ | 24 |
| Turecký podvod | 26 |
| Náš Kundera | 27 |
| Nejen o Babišovi | 28 |
| Prof. Bedřich Hrozný 17. 11. 39 | 29 |
| Má se Evropa bránit sama? | 31 |
| Kdo je tady vůl (smlouva?) | 32 |
| Odkud pohoršení přichází | 34 |
| Mrtvý misionář | 37 |
| Moje sestra demokracie | 37 |
| Mohamedánský feminismus | 38 |
| Bolševici versus církve | 41 |
| Hádankový koutek | 42 |

VĚSTNÍK

Dvouměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Výhradně si právo
články upravit.

Redakční rada:
P Čermák, M Daňková
Telefon redakce:
04 4889 3788

Email:
MariaDankova@gmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Redakce Věstníku přeje všem čtenářům bohatého
Ježíška a mnoho štěstí a úspěchu v roce 2019

NAŠE AKCE

Pravidelné akce na zadní straně obálky; všechny akce také na SBS rádio (strana 43), na **www.sokolsydney.com** a na **Facebook**.



Z přípravy vepřových hodů. Vašek Novák dělá knedlíky a přitom peče vepřové.

Žalov.



Dozvěděli jsme se, že nás navždy opustil **Jirka Suchánek** dlouholetý člen Sokola, který kdysi hrál za Sokol volejbal. Budiž mu australská země lehká.



Slovo Starosty

Další rok nám končí a tak bych rád ohodnotil čas i práci všech lidí, co se věnovali Sokolu.

Petr Čermák a Marie Danková spolu po mnoha letech vydali poslední Věstník. Za všechny v Sokole Vám oběma děkujeme a přejeme hodně úspěchu do budoucna. Věstník bude vycházet dál, ale podle názoru mnoha čtenářů bude v menším vydání. Uvítáme Vaše názory, připomínky a přání na info@SokolSydney.com

Programy - Oslava 50ti let v Austrálii, Vepřové Hody a Mikulášská Nadílka - byly úspěšné, díky všem, co se zúčastnili.

Vývoj nové webové stránky pokračuje a začali jsme akci sbírat emailové adresy, které umožní přímé spojení s větším okruhem členů a čtenářů. Můžete přidat svou adresu na stránce INNFORMACE a KONTAKT na stránkách **SokolSydney.com**

Přejeme Vám všem Veselé Vánoce a hodně úspěchů v Novém roce.

Rosta Zacharias
Starosta

Mikuláš v Sokole

I když jsme nedostali informace včas, abychom Mikuláše oznámili ve Věstníku, je zjevné z hojné účasti, že většina rodičů neměla problém se o akci informovat na Internetu Sokola Sydney.

Jako téměř každý rok, role čerta se, až příliš úspěšně (protože došlo i k pláči), ujal náš drahý starosta Sokola Jenda Jelínek. Slzy byly rychle usušeny a malá vnučka sestry Edity Bertsenové se s čertem nejen sprátelila, ale i se starší sestrou úspěšně zazpívaly českou koledu.

Bratr Mirek Farský před pár lety úspěšně převzal roli Mikuláše od bratra Petra Čermáka. Jen ten anděl se nám každým rokem mění...



Stromeček byl tentokráte menší, ale dárků byly opět spousty.



Chtěla bych jménem Sokola poděkovat Monice Klempfner, která naše malé hosty uvítala a Chantal Aitken, která zorganizovala matrace a jiné nářadí, na kterém se děti mohly hezky vydovádět před příchodem slavné trojice a nadílce dárků.



Milí přátelé, dovolu mi, abych přiložila do tohoto Věstníku, který je už poslední pro bratra **Petra Čermáka** a mě v roli editorů, kopii dopisu, který paní **Gerzaničová** poslala paní **Janě Reichové**.

VÁNOČNÍ ANDĚL

Hana Gerzaničová

① Jednou v roce
anděl přileti
z vesmíru - k nám - země lidem.
Do válek, nenávisti, teroru
vdechne čas Vánoc, který voní klidem.

② Jednou v roce
rozsvítí se hvězda
nad Betlémem - obyčejnou stájí.
Na chvíli naše slávy, úsilí
se v srdci v její záři malicherné zdají.

③ Jednou v roce
v děti proměnění
sdílíme radost, štěstí, něhu o níž sníme.
Úsměv, ruky stisk jsou dárečky
jež za peníze nikde nekoupíme.

④ Jednou v roce
anděl přileti,
v Jesličkách políbí Dítě vřele.
Čas život krájí, vše se proměňuje --
- Láska Vánoc stále stejně hřeje ...



Radost,
kterou dáváme
jiným nejen
o vánocích,
ale i během
celého roku
je radost, která
se nám vrátí



Vám, Vánoce manželovi
a dětem Čechů v Spojených
státech. Ty nejkrásnější Vánoce
se vzpomínkami na ty let, zasvěcené
Vánoce České
Hana Gerzaničová

Paní **Hana** se rovněž zmínila, že kdysi, před lety, pracovala jako sekretářka pro Czechoslovakian Country Club in Kemps Creek a zasadila tehdy českou lípu. Velmi ráda by se dozvěděla, zda tahle lípa dosud existuje, leč vedení Klubu si nenašlo čas jí na její přímý dotaz odpovědět. Ptám se tedy jejím jménem, zda snad někdo z našich čtenářů o té lípě něco ví a může nám napsat. Pochopitelně jí jakoukoliv zprávu předám. M.D.

Rozhodla jsem se v tomhle posledním Věstníku, který edituji, uveřejnit email paní **Evy Fillové**, mé dobré kamarádky, s jejím plným souhlasem. I když jsem jej dostala už v srpnu, zdá se mi, že je stále aktuální.

Ohlas čtenáře

Ahoj Maruško,

Nějak se mi nedaří Tě chytit na telefonu, tak Ti posílám email.

Předně gratulaci k poslednímu číslu Věstníku! A to Ty jsi myslela, když Petr tady není, tak že červenec/srpen Věstník vůbec nebude. Jsi kádr! A i ty články z „Neviditelného Psa“ byly tentokrát nějak zajímavější než jindy (alespoň pro mě). Ano, Sokol je nepolitický – ale vždyť ty články z „Neviditelného Psa“ nejsou *náborové*, ale *informativní*! Já nemám čas ani náladu surfovat internetem a číst kde co.

Tak jsem ráda, že je to někdo jiný, který ty zajímavosti najde, a já si to pak v klidu mohu přečíst. Myslím, že bez těch článků by byl Věstník ochuzen.

Byla jsem překvapena zmínkou o „vyřazování“ čtenářů Věstníku, kterým se Věstník už posílat nebude! Doufám, že moje jméno zůstane v adresáři a já budu dostávat Věstník i nadále.

Moc se mi líbilo, jak jsi napsala „Poděkování Editě Bertsenové“. Tolik lidí udělalo v minulosti pro Sokol opravdu hodně – a nebyla o nich ani zmínka, kterou si určitě zasloužili.

Posílám pozdrav a přání hezkého dne,

Eva Fillová

Dala jsem v tomhle čísle na pátou stránku své telefonní číslo a adresu, v případě, že se mi někdo ještě naposledy bude chtít ozvat. Pokud si někdo bude přát, aby jeho email byl uveřejněn v příštím Věstníku, předám to budoucím editorům.

Ještě se musím zmínit o dalších dvou věcech, které mě velmi mrzí. První je, že jsme se v loňském roce, tedy v roce 2017, nedostali k oslavení 65 let Věstníku. Nechávali jsme to ke konci roku a pak se naraz stalo několik věcí a už na to nebyl čas. Ne že bych do toho skutečně mohla mluvit, protože jsem ve výboru už nebyla ochotna být.

Ta druhá věc, která mne naplňuje smutkem je, že oslava života pana Bohuslava Šárky se nekonala. Ano, jeho životopis jsme ve Věstníku uveřejnili už dříve, ale podobnou oslavu, jaká byla uspořádána na oslavu života Borška Šindlera se pro mého milého kamarada Bohouška nikdy neuskutečnila.

Dosud jsem neměla příležitost ve Věstníku oznámit, že bratr Šárka Sokolu věnoval dar \$10.000 dolarů. Jeho dcera Eliska mě ujistila, že by si její otec žádný zbytečný rozruch nepřál.

Je mi líto, že dnešní výbor má jen dva mladší členy, a zdá se, že se mladí lidé nepředhánějí, aby jakoukoliv pomoc nabídli. Několik mladých se objevilo, ale když zjistili, že Sokol není výdělečný podnik, tak zase zmizeli. Proto bych zde chtěla poděkovat Rosti Zachariašovi, Daniele Frimlové a Monice Klempfnerové, že jsou ochotni svůj čas Sokolu přispět, i když je to finančně neobohatí... M.D.

Fotky z recepce u příležitosti 100 let Československa

Nehodlám opakovat, co si můžete přečíst na stráně našeho konzulátu, tak zde dám jen malý výtažek: Hosty při vchodu do sálu uvítala výstava k výročí roku 1918 v podobě 11 panelů s informacemi a osobnostmi Československa po jeho vzniku.





A protože se má fotka ve Věstníku dosud nikdy neobjevila, dokončím svou kariéru editorky hned dvěma: na první jsem s paní **Hanou Flanderovou**, generální konzulkou České republiky a mým synem **Martinem**.



A na té druhé s bývalou editorkou Věstníku **Alenkou Jiráskovou** a známým kritikem restauračních lahůdek **Leo Schofieldem**.

Díky, pane Uhde!

Neviditelný pes 29. 10. 18 Lubomír Stejskal

Je to náhoda, nebo něco víc? Před několika dny se mi stalo to, co v posledních letech Milanu Uhdemu. V myšlenkách jsem se zabýval L. K. Feierabendem.

Lidové noviny přinesly v sobotu 27. října pozoruhodnou úvahu „Převaha hlasů vs. pravda“ Napsal ji Milan Uhde, kterého jistě nemusím představovat. Zaujal mě hned její úvod:

Budu slavit doma. Vybavím si osud politika, o kterém v posledních letech často přemýšlím. Jmenoval se Ladislav Karel Feierabend.

Mnohokrát jsem o něm přemýšlel i já. V uplynulých letech a intenzivně – ani nevím proč – v předchozích dnech. Znovu jsem si přečetl v tomto týdnu na internetu jeho životopis. Ministrem byl v nejtěžším období československého státu, myšleno před komunistickou totalitou: po Mnichovu i za protektorátu. Když bylo prozrazeno jeho odbojové angažmá, uprchl do zahraničí, kde se v Londýně stal členem exilového kabinetu. V únoru pětáctýřicátého, kvůli nesouhlasu s nastolenou politickou orientací, z exilové vlády odešel. Jak píše historik Jan Jandl na webu České národní listy:

...stal se tak jediným ministrem exilové vlády, který otevřeně protestoval proti snaze Sovětského svazu zařadit poválečnou republiku do sovětské zájmové sféry i záměrům československých komunistů využít války a poválečného chaosu v Evropě k mocenskému převratu a získání absolutní vlády v Československu.

Byl jedním z nemnoha jasnozřivých, čímž se dostal do opozice vůči prezidentu Benešovi a tehdejšímu politickému trendu, kdy standardní model demokracie (vláda – opozice) nahradil model Národní fronty. S omezeným počtem politických stran a se zákazem činnosti pro (nejen) Agrární stranu, jejímž byl Feierabend dlouholetým členem.

Jeho syn, v Kalifornii žijící Ivo Feierabend, k tomu v rozhovoru pro web Krajané.net před deseti lety řekl:

Otec přichází z exilu nikoliv jako vítěz a jako hrdina, ale jako poraženec, protože on byl jediný ve vládě, který rezignoval, protože nesouhlasil s Benešem, že jede do Československa přes Moskvu a také nesouhlasil s tím, že Agrární strana a jiné jsou zakázány. Ty státoprávní strany představovaly většinu voličů. Najednou ta kontinuita byla úplně přerušena a to je jedna z tragédií Československa, protože ta třetí republika umožnila komunistům dostat se k moci. To otec věděl.

Po návratu do osvobozené vlasti nicméně nehodil flintu do žita, ale angažoval se ve straně národně socialistické, byť sám ve volbách 1946 do parlamentu nekandidoval. Záhy po komunistickém převratu 1948 odešel do exilu podruhé – kdyby tak neučinil, není pochyb o tom, co by ho čekalo: zatčení, výslechy, mučení a dlouholetý žalář, pokud ne popravčí prkno. Cílem jeho druhého exilu byly Spojené státy; zemřel na dovolené v Rakousku v roce 1969.

Teprve v polistopadové éře, v roce 1995, byl oceněn: od prezidenta Václava Havla obdržel in memoriam Řád TGM I. Třídy.

Milan Uhde ve svém článku píše, že Feierabendův osud je příběhem veřejného činitele, který měl pravdu. Jinak řečeno: postavil se proti vývoji, vysvětluje Uhde, který vedl zhoubným směrem. A pokračuje:

*Drtivá poválečná většina naopak tento vývoj schválila nebo se s ním smířila a prakticky jej pomáhala naplnit. Pro mě z toho vyplývá, že **většina má vždy a pokaždé jen a jen převahu hlasů, zato pravdu mít nemusí.** Demokraticky přijatá rozhodnutí mohou demokracii dokonce i poškodit nebo nadobro zrušit.*

To jsou velice závažná slova, slova inspirující k zamyšlení. I demokratická většina potřebuje zpětnou vazbu, kontrolu (opozice), korekci (proto existence horní komory).

JUDr. Ladislav Karel Feierabend



čs. ministr spravedlnosti

Není-li tomu tak (předúnorový model Národní fronty), hrozí cesta do pekel. Přesně to se po válce stalo, proto tak neslavně skončila třetí československá republika.

V těchto dnech, kdy si připomínáme sté výročí vzniku československého státu, vidíme ve dvoraně slavných neprávem opomíjeného Ladislava Karla Feierabenda. Muže, který měl správný úsudek, zavčas varoval – ale nebylo mu popřáno sluchu. Věřili jsme chimérám jiných a krutě jsme na to doplatili.

Zbývá říci: díky, pane Uhde, za vzpomínku na tuto skvělou osobnost. Vzorem pro nás je nejen – a samozřejmě – TGM, ale také L. K. Feierabend. Vážím si toho, že právě vy, nepochybná morální autorita a muž hodný respektu, jste toho velkého Čechoslováka v těchto svátečních dnech připomněl.

Tomáše G. Masaryka pozná na fotografii každý. Poznáme ale Ladislava K. Feierabenda? (Inspirována panem Lubomírek Stejskalem jsem se pokusila to zde napravit *M.D.*)

Bylo to ale prozíravé?

Neviditelný pes 30. 10. 2018 *Roman Joch*

Uplynulé století budiž nám poučením. Aktuálním hrozbám dokázkou Středoevropané čelit jediňe společně

Opustíš-li mne, zahyneš! Zvolání básně Viktora Dyka „Země mluví“ znáte, určitě jste je četli či slyšeli. Matka-země mluví ke svým synům: „Opustíš-li mne, zahyneš...“ Vzor patriotické poezie.

Vsadím se ale, že tuto její kacířskou interpretaci jste ještě neslyšeli: „Opustíš-li mne, zahyneš...“ – a opustili jsme ji, rakouskou monarchii, v roce 1918 – a potom opakovaně zahynuli; v letech 1938, 1948, 1968. Opustili jsme ji – a pak periodicky hynuli...

Co tím chci říct? Že už jsme dospělí, nejsme děti. Republika má sto let, taky už je dospělá, takže můžeme racionálně zvažovat, zda rozhodnutí jejich – našich – otců-zakladatelů před sto lety bylo prozíravé. Ano, v danou dobu jim připadalo nejlepší. Tomáš Masaryk a Milan Štefánik byli velcí lidé. Ale my na rozdíl od nich víme, co vše se za uplynulých sto let stalo. Proto si můžeme položit otázku, zda to, co udělali – tj. rozbili nadnárodní středoevropské soustátí ve prospěch malých národních států, z nichž mnohé měly navíc své vlastní národní menšiny – bylo z hlediska uplynulých sta let prozíravé.

Nebylo by nás coby svobodných lidí hodno, abychom dospěli k uniformnímu závěru. Stejně jako by nás nebylo hodno, aby různost názorů v této otázce byla důvodem k nenávisti. Konec konců nejde o exaktní věc, leč o spekulaci. My víme velice přesně, co následovalo po rozbití rakouské monarchie, ale nevíme a ani nemůžeme vědět, co by následovalo, kdyby byla zachována.

Uveďme tedy argument nejdřív pro její zachování, a poté pro to, co udělali Masaryk a Štefánik.

Argument pro zachování monarchie a argument proti ní

Nejsilnějším argumentem pro zachování monarchie je fakt, že její rozbití vedlo k rozdrobení prostoru mezi Německem a Ruskem; k vytvoření malých národních států, které se vzájemně nenáviděly. Když se mladá císařovna Zita dozvěděla, že verdiktem dohodových mocností je zánik monarchie, řekla: „Nevěřím, že to je v zájmu Francie.“ Nebyla žádným geopolitickým stratémem, ale uvědomila si, že vytvoření mocenského vakua na východ od Německa bude znamenat relativní posílení Německa, ačkoli poraženého, na úkor Francie, ačkoli vítězné. A předpověděla, že prostor na východ od Německa ovládne buď Německo, nebo Rusko. Následně došlo k obojímu, postupně nás ovládly a okupovaly nacistická třetí říše a komunistický Sovětský svaz. Pohrávaly si, hrály si s námi Středoevropany, jako s bezbrannou obětí.

Samozřejmě argument ve prospěch zachování monarchie předpokládá její zásadní reformu: lepší konstituci, větší demokratizaci, a hlavně federalizaci ve prospěch všech národů se značnou vnitřní autonomií. Společné by byly jen armáda, erár, zahraniční politika – a císař.

Argument pro zachování monarchie tudíž není morální, natož nostalgický, nýbrž je jen čistě geopolitický.

Jaký je nejsilnější protiargument, tj. ten ve prospěch Masaryka a Štefánika? Prostý: nenásilné udržení monarchie v roce 1918 už nebylo realistické. Mezi jednotlivými národy byla až taková nedůvěra a nenávist, že ve společném státě by bylo lze je udržet jen mocí despotickou, alespoň po určitou dobu, než by nastaly demokratizace a federalizace.

V situaci vzájemné nedůvěry a nenávisti národů se mohlo zdát správné, aby každý šel vlastní cestou. Nenáviděli jsme se tak moc, my Středoevropané, že jsme nedokázali žít pospolu ve smysluplném státním útvaru, který by nám zajistil bezpečnost v prostoru mezi velkým Německem a velkým Ruskem.

Stát, který Masaryk a Štefánik vytvořili, však dvacet let po svém vzniku na svou obranu ani nevystřelil – ne proto, že by jeho obyvatelé a vojáci nebyli ochotni ho bránit, nýbrž proto, že vrchní velitel, jenž více než státníkem byl politikářem, jim to nedovolil. Stát byl sice v roce 1945 obnoven, ale už v roce 1943 jej prezident Beneš naservíroval Stalinovi pod hegemonii; pak přišly roky 1948 a 1968. Československý stát osamocen, bez spojenců, svým občanům a národům zajistit svobodu a bezpečnost schopen či ochoten nebyl.

Zázračný rok *annus mirabilis* 1989 byl po půlstoletí totalitarismu návratem k normálnímu běhu dějin, který byl v roce 1939 totalitní interrupcí přerušen. V roce 1989 jsme se vrátili tam, kde jsme civilizačně vždy měli být.

Nedopustme, abychom se nenáviděli

Uplynulých sto let nemůžeme změnit, ale můžeme se z nich poučit. Už nikdy nedopustit nenávist mezi středoevropskými národy. Už nikdy nedopustit, abychom se nenáviděli tak, že budeme snadno ovládnutelní zvnějšku. Ze západu Evropy nám hrozí bláznivá politická korektnost, jež nerespektuje elementární hodnotu svobody projevu. Z východu, z Ruska nám hrozí ta nejhrubší síla, jež nerespektuje elementární hodnotu lidského života. A z jihu, ze severní Afriky a Blízkého východu nám hrozí tlak historicky nepřátelské civilizace, jejíž radikální proud nás k smrti nenávidí a nejraději by nás všechny zavraždil.

Těmto hrozbám jsme my Středoevropané nejúčinněji schopni čelit společnými silami. Neboli latinsky: *viribus unitis*.

Když nám, tedy Věře, tleskal celý svět

Neviditelný pes 30. 10. 2018 *Zbyněk Petráček*

Hledáte hvězdnou hodinu ve stoleté historii republiky? Byla jí svatba gymnastky Čáslavské před 50 lety.

Zkuste si malé mozkové cvičení. Každý ví, že se slaví 100 let republiky a vzniku Československa. Ale uhádli byste, jaká událost chronologicky ztělesňuje polovinu toho století i příběhu republiky? Byla to svatba Věry Čáslavské v Mexiku 26. října 1968.

Přesněji řečeno svatba gymnastky Čáslavské a běžce Odložila, dvou sportovců z vůbec nejúspěšnější československé olympijské výpravy. Ale tato běžná informace byla pro tehdejší svět bombou. A pojil si ji hlavně s Čáslavskou, s „Verou“, jak se její jméno vyslovovalo v Mexiku i jinde.

Bez velké nadsázky lze říci, že nikdy předtím nezažil – a nikdy v budoucnu nezažije – občan této země takový globální triumf, takovou oslavu svého úspěchu, vítězství nad sovětskými soupeřkami i svatby v jednom. Proto píšeme o hvězdné hodině. A protože nastala jen dva měsíce po sovětské invazi do Československa, tudíž bylo zřejmé, že olympijská vítězka Čáslavská supljuje slábnoucí vzdor domácích reformě komunistických politických elit: byla to hvězdná hodina celé republiky, celého Československa.

Bez ohledu na chod Dějin...

Jistě, je to jen taková početní hříčka. Pro praktický život, historii či politologii z ní neplyne žádná korelace, natož kauzalita. Ale i tak si můžeme říkat, že to sice byla náhoda, ale náhoda velice šťastná a svým způsobem skutečně symbolická.

Můžeme si říkat i toto. Že svatba Čáslavské dělí století republiky na dvě poloviny – na 50 let před ní a 50 let po ní. Že to byla chvíle ražená nikoliv pocitem porážky, zrady, lítosti či traumatu jako už tolikrát v dějinách, ale naopak chvíle ražená pocitem hrdosti

a zaslouženého úspěchu. A že právě takových chvil v moderních českých dějinách zas až tak moc není.

Když se řekne vznik Československa, automaticky se vybaví Masaryk a „muži 28. října“, kteří dokázali zhmotnit ideu de facto vymyšleného státu. Také když těch sto let bilancujeme, vybavují se jména mužů spjatých s dějinnými zvraty a Událostmi. Počínaje Benešem přes druhý odboj (zejména Kubiš s Gabčíkem), temné postavy typu Gottwalda i záblesky světla typu Dubčeka až po Václava Havla, ba i Klause a Mečiara coby manažery klidného konce Československa.

Nemají navzájem příliš společného, ale cosi ano. Jejich úspěch či neúspěch závisel na chodu Dějin. Nebýt porážky ústředních mocností v první světové válce, Masaryk by nový stát neprosadil. Nebýt porážky nacismu, Beneš by ho neobnovil v podobě třetí republiky. A nebýt ukončení studené války, vlastně dohody Reagana s Gorbačovem, Havel by tomu státu nedal svobodnou, demokratickou i svou osobní tvář.

Čáslavská uspěla bez ohledu na chod Dějin. Hvězdnou hodinu by v Mexiku zažila tak jako tak. Pokud se s kariérou loučí sportovec, který získal medaile (z toho sedm zlatých!) na třech olympiádách, pokud se s ní loučí vlastní svatbou s jiným olympionikem přímo během her, je to událost, jak se teď říká, celebritní. Čáslavská se ale stala světovou celebritou, aniž by se to slovo používalo, natož mělo pachut mediálního či reklamního primadonství. Ale tady je třeba dodat, že k tomu přispěly Dějiny.

... ale s ohledem na domov

Samotná svatba působila až neskutečným dojmem. Prý padesát tisíc lidí uvnitř metropolitní katedrály, dalších padesát či sto tisíc před ní na náměstí Zócalo. Obřad celebrol arcibiskup Miranda. Aby se svatebčané dostali dovnitř, museli jít přes sakristii. Aby se dostali ven, museli jít podzemní kryptou mezi hrobkami. Kdo z vás to kdy měl?

Kdo pamatuje zvláštní číslo magazínu Stadion, viděl to spontánní davové šílenství na fotkách. Je škoda, že dnes dostupné agenturní snímky preferují spíš tváře svatebčanů. Ty jsou známé, kdežto ono davové šílení je slovy těžko popsateľné. Leč vysvětlitelné.

V obdivu pro Věru Čáslavskou se spojilo více faktorů. Jednak výjimečný sportovní úspěch. V úterý 23. října získala zlatou medaili v osmiboji. Ve čtvrtek tři zlaté za prostná, přeskok a bradla. (Rozšířily dosavadní sadu medailí získaných na hrách v Římě a Tokiu.) A v pátek byla svatba.

A dále: ve svých 26 letech patřila k posledním „normálním ženám“ v gymnastice. Závodně s ní začínala až ve věku, kdy leckteré z pozdějších „drilovaných holčiček“ končí. Chloe Angyalová, editorka webu Huffington Post a bývalá gymnastka, považuje za téměř diskriminační fakt, že mužští gymnasté závodí skoro do třicítky, kdežto ženy končí ještě jako teenagerky. Je vidět, že Čáslavskou neznala.

Ale rozhodující faktor byl československý. A to, že největšími soupeřkami byly sovětské gymnastky. Dva měsíce po sovětské invazi to znamenalo alegorii, kterou chápal celý svět. V Československu, kam vtrhlo šest tisíc tanků, byl odpor proti nim marný. Ale na olympiádě, kde se závodilo podle pravidel, československá reprezentantka ty sovětské porážela. Kdo by jí nefandil?

Čáslavská byla pro svět nejviditelnějším symbolem vzdoru proti invazi. Globální publikum mohlo těžko vědět, že těsně před hrami schválilo Národní shromáždění až poníženě hladce (poměrem hlasů 228:4) smlouvu o pobytu sovětských vojsk, že heslo reformních elit „jsme s vámi, buďte s námi“ už ztrácí náboj a krůček po krůčku se klube to, čemu se později bude říkat normalizace.

Svou vlastní zásluhou

Nikdy předtím ani potom nevyvolala svatba československých občanů tak světové fandění. V tomto smyslu se Čáslavská ocitla v téže lize jako Jacqueline Kennedyová (byla vyhlášena druhou nejpopulárnější ženou planety hned po ní) či později lady Diana.

Ale dodejme: Čáslavská se v té lize ocitla ne proto, že byla manželkou prezidenta nebo že vydala titul princezny. Nebyla celebritou podle počtu laiků na Facebooku či výše honorářů za reklamní klipy. Udělala si jméno ve světě svou vlastní zásluhou, vlastními výkony i postoji, ze kterých neuhnula. Proto píšeme o její – a československé – hvězdné hodině.

Historik pláče nad zánikem habsburské monarchie

Kdysi mi pracovník krajského úřadu vyprávěl, jak nějaká skupina studentů navrhovala pojmenovat jedno ostravské náměstí po Ferdinandu d'Este. Ten nápad se jim tak líbil, že o něm s úředníky nechtěli ani diskutovat. Nakonec musela jeho královská výsost korunní princ arcivévoda rakouský ustoupit před jménem ostravského obyvatele, který byl krátce po Mnichovu 1938 umučen německými okupanty. Dá se říct, že vše je relativní a že záleží na úhlu pohledu. Každý ať si vybere dle libosti – arcivévoda jako zastánce federalizace monarchie, nebo arogantní člověk, který proslul tím, že ve svém okolí bil na potkání holí kdekoho, takže mnozí lidé z jeho blízkosti v atentátu spatřovali odplatu za rány, které na potkání rozdával.

Lze bez konce diskutovat „co by se stalo, kdyby...“. Faktem je, že Ferdinand d'Este byl se svými názory ve vleku německého císaře Viléma II., který byl na Konopišti jeho častým hostem, a nebyť atentátu v Sarajevu, s válkou by dříve či později souhlasil. Německo totiž válku chtělo a vývoj událostí ke střetu velmocí směřoval. Sarajevo bylo jen vhodnou záminkou.

Že obdivovatelé a zastánci Rakouska-Uherska u nás dosud nevymřeli, svědčí názory některých historiků jako např. Jiřího Raka. Ten v rozhovoru uveřejněném dne 26. 10. 2018 na www.e15.cz pod titulkem Vznik Československa zatěžují stále živé lži o utrpení pod Rakouskem, říká historik Jiří Rak. Tvrdí, že vznik Československa je zatížen třemi lžemi: lží o utrpení, lží o boji proti Rakousku a lží o českém charakteru. Jiří Rak argumentuje Švejkem, který chtěl bojovat za Rakousko „do roztrhání těla“. Prý na rozdíl od ulejšáků oslavovaných oficiálními republikovými spisy, které ulejšáctví a simulování vydávají za boj proti Rakousku. To je vskutku pozoruhodná konstrukce. Pochopil Jiří Rak vůbec Haškova Švejka? A pasivní rezistence českých „ulejšáků a simulantů“, kteří netoužili padnout ve válce vedené vyloženě za německé imperiální zájmy, to není boj?

Masaryk připustil podle Raka vznik legendy o útlaku, přestože se dostal do Říšské rady na základě přímého a rovného volebního práva. Skutečnosti jako moderní občanský zákoník, první rakouská ústava z roku 1848, ústava z roku 1867 a rozvoj české literatury v 19. století prý vyvrací mýtus o útlaku. Jiří Rak si zřejmě myslí, že to vše byly jakési velkodušné činy monarchie vůči jejím obyvatelům. Neuvažuje, že monarchie nebyla v izolaci, ale že existovala ve společenství dalších zemí a byla nucena akceptovat změny, které se ve světě kolem ní odehrávaly. Mnohé v rakouské monarchii dobře fungovalo, avšak právní stát se vším všudy to rozhodně nebyl. Pokud jde o přístup k určitým profesím, například do diplomacie, nebyly rozhodující schopnosti uchazečů, nýbrž jejich původ. Kdo ví, jak by se ubíral Masarykův život a osudy monarchie, pokud by se Masarykovi podařilo vstoupit do diplomatických služeb, jak si původně přál. Musel se této představy vzdát, neboť mu scházelo to hlavní – šlechtický predikát. Sociální mobilita v konzervativní habsburské monarchii byla nízká. Něco takového nemohlo v měnícím se světě přežít.

Habsburská monarchie často šokovala ostatní Evropu svými středověkými metodami. Způsob vyřízení si účtů s českými stavy na staroměstském popravišti byl stále v oblibě. Když v roce 1909 hrozilo odtržení Srbů a Chorvatů, nařídila Vídeň zatknout 53 osob pocházejících ze všech vrstev obyvatelstva. Vyšetřováním byli pověřeni Maďari jako proslulí nepřátelé všeho slovanského, kteří ještě před ukončením procesu dali v Záhřebu postavit 53 šibenic. Evropa byla v úžasu, všude se psalo o asiatské sveřeposti a středověké brutalitě. Tresty smrti byly podle politického zadání vyneseny, ale nakonec byl rozsudek u Nejvyššího soudu ve Vídni na nátlak veřejnosti zrušen. Pro Rakousko-Uhersko nebylo příjemné, jakou odezvu vyvolal proces v cizině i doma. Nicméně metod spočívajících na policejních konfidentech a provokatérech se monarchie až do svého konce nevzdala. Vídeň ale jen tak ustoupit nehodlala a následoval skandál s falešnými dokumenty, které obstaral následník trůnu, aby mohlo být obviněno Srbsko. Dopředu byl vypracován plán na stanné právo a seznamy žurnalistů a dalších veřejně činných osob, které budou po obsazení Srbska popraveny. V tomto směru byla Vídeň nepoučitelná. Monarchie nedovedla se svými odpůrci jednat jinak než s brutalitou.

Vyloženě nepatřičný je argument, že o úpění pod Rakouskem-Uherskem nelze hovořit, když v té době vznikala hodnotná česká literatura. To je zásadní nepochopení toho, jak literatura vzniká. Není přece žádnou zásluhou Rakouska-Uherska, že český národ měl své spisovatele a kvalitní literaturu. Ledaže by historik Rak viděl velkorysost monarchie v tom, že nevděčným Čechům milostivě dovolila věnovat se literatuře. Stejně tak není zásluhou habsburské monarchie, že – slovy historika Raka – „etnikum, které nemá nic, nemá elity, se po sto letech mění v moderní národ, který má univerzitu, vlastní hospodářství, vlastní politiku. A všechny tyto změny proběhly v rámci Rakouska...“. Jaksi se zapomíná na to, že ono „etnikum“ má tisíciletou historii a že své elity mělo, dokud o ně v habsburské monarchii nepřišlo. České národní obrození přece není zásluhou Rakouska, neuskutečnilo se na jeho popud nebo z jeho milosti, nýbrž proti jeho vůli. Češi byli natolik houževnatí, že dokázali pod Habsburky přežít a že v 19. století si již monarchie nemohla dovolit to, co dříve. A Češi se dokázali zařadit mezi vyspělé evropské národy. Nic jiného v tom není. O zásluhách monarchie nemůže být řeč.

Podle historika Raka bylo ještě v létě roku 1918 možno monarchii zachránit. Centrální mocnosti získaly Ukrajinu, obilnici Evropy, a tak prý byla šance monarchii udržet. Rozhodující bylo stanovisko Dohody, která „připustila vznik národního státu“. Pozoruhodný je Rakův názor, že v první světové válce Češi skončili v táboře vojensky poražených, a přesto se cítí být vítězi. Stejně tak ve druhé světové válce, kdy byli součástí Velkoněmecké říše a opět se cítí jako vítězové.

Rakousko-Uhersko nevedlo válku jen na frontě, ale i proti svému obyvatelstvu. V českých zemích se hromadně popravovalo již v prvních měsících války. V rámci celé monarchie nešlo jen o Čechy. Od počátku války do jejího konce bylo popraveno na 80 000 mužů a žen jen proto, že byli jako Slované, Italové nebo Rumuni odpůrci monarchie. V tom můžeme vidět zločinné způsoby, které pak zdokonalilo a masově uplatňovalo Německo v druhé světové válce.

Příslušníky zahraničního vojska považuje historik Rak za zrádce, dezertéry, o nichž se údajně vypráví spousta nepodložených legend. Zřejmě je zastáncem nehybnosti v dějinách, kde je každé uspořádání definitivní. To je ale vyložené tmářství. Tak může uvažovat jen ten, kdo věří v božský původ habsburské dynastie a božské právo panovníka. Češi si Habsburky kdysi zvolili ze svobodné vůle a stejným právem je sesadili jako nehodné vést český národ. Habsburská dynastie se dopustila mnoha chyb a zločinů, stala se nebezpečím pro světový mír a „my považujeme za svou povinnost přispět k pádu a zničení jejímu“. To je obsahem prohlášení nezávislosti z 18. října 1918.

O československých legiích podle Jiřího Raka dodnes chybí objektivní práce. S tím se dá částečně souhlasit. Spousta nejrůznějších publikací o legiích vznikla v meziválečném období. S odstupem 80 a více let by si historie československého zahraničního vojska jistě nově zpracování zasloužila. V archivech je k tomu materiálu dost. Problém je asi v něčem jiném. Kupříkladu historie československého vojska v Rusku 1914 – 1920 byla zpracována v čtyřdílné publikaci *Za svobodu* (každý díl v rozsahu cca 900 stran) vydané v roce 1929. Obdobně vyšla publikace také o československém vojsku ve Francii. Pro některé dnešní historiky by bylo obtížné vyrovnat se důstojně s takovým materiálem. Nejspíše se toho nikdo z nich neujme. Pohodlnější je zůstat u frází, jako jsou úvahy o tom, kdo „zradil císaře pána“ nebo zda mohla monarchie konec války přežít.

Konečně!

Neviditelný pes 2. 11. 2018 *Jaroslav Mith*

Politické korektnosti zvoní umíráček

I přes nebývalou masáž pokrokařů z médií a politických neziskovek si většina populace naštěstí zachovává zdravý rozum a hypertrofovanou politickou korektnost odmítá.

S pobavením, ale zároveň s notnou dávkou zadostiučinění jsem četl článek o studii, která se zabývala politickou korektností a její oblíbeností mezi Američany. „Překvapivě“ vědci zjistili, že ideologii politické korektnosti odsuzuje asi osmdesát procent obyvatel Spojených Států. Možná překvapivě je, že ještě o chlup víc se na ni dívají skrz prsty

příslušníci menšin. Tedy ti, kteří podle neomarxistů měli z této lživé a pokrytecké ideologie nejvíce těžit. Jenže, a to je opět „překvapivé“, právě menšinám politická korektnost v očích většinové společnosti pouze ubližuje.

Ale i bez nějaké vědecké studie bylo dávno jasné, že politická korektnost je chiméra, kterou drží nad vodou jen samozvané elity z médií, neziskového sektoru a levicových politiků. Průměrný Američan ani Evropan jí nikdy na chuť nepřišel a nikdy nepřijde. Lidé chtějí normálně žít, dělat (třeba i hloupé) vtipy a nazývat věci pravými jmény. Nikoli našlapovat opatrně po špičkách a bát se trestu za to, že si dovolí zasmát se tam, kde to novodobí strážci morálky nedovolují. Ostatně právě to bylo jedním z hlavních důvodů, proč nekorektní Donald Trump v prezidentských volbách nečekaně zvítězil nad za každé situace přísně korektní Hillary Clintonovou.

Politická korektnost je jako rakovina, která napadá zdravý organismus a při jejím neléčení se šíří do všech směrů. Politická korektnost je lež, přetvářka a pokrytectví, které ničí vše přirozené, „normální“. Tato destruktivní ideologie přitom navenek vystupuje jako ztělesnění dobra, lásky a dalších pozitivních atributů. Nic ale není vzdálenější pravdě. Jde jen o masku, za kterou se nic pozitivního nenachází. Je tomu přímo naopak. Čím dříve se lidé proti diktátu politické korektnosti vzbouří, tím lépe pro ně. Tím lépe pro nás a naši západní civilizaci, kterou v příštích letech jistě čeká mnoho výzev.

Mám v živé paměti, jak poměrně nedávno nejmenovaný novinář tvrdil, že politická korektnost je vlastně synonymem pro slušnost. Snaha kriminalizovat říkání tvrdé pravdy, případně žertování o nedostacích menšin, žen apod., však ještě žádnou společnost slušnější a civilizovanější neudělala. Politická korektnost bránila a stále brání ve zkoumání negativních dopadů migrační krize. Politická korektnost toho má na triku tolik, že je nejvyšší čas poslat ji tam, odkud přišla. Tedy ke všem čertům!

Autor je radní pro školství za ODS, Praha 4

Odstěhujte migranty na ostrovy

Neviditelný pes 3. 11. 2018 Benjamin Kuras

Čím to je, že Češi nemají rádi muslimy? Jen 12 % Čechů by do rodiny přijalo muslima, z celé Evropy jsou k islámu rezervovanější už jen Arméni.

Tažme se spíš, jak Pew Research provádí svůj průzkum. Podle něho by Češi vycházeli jednoznačně jako rozpolcené osobnosti. Na jedné straně se v teoretických sondážích jeví jako nejvíc islamofobní národ, na druhé straně v nedávných volbách nezvolili jediného islamokritického kandidáta do Senátu a bezvýznamný počet do obecních zastupitelství. Totéž by vycházelo i ve vztahu k EU: opět sondáže naznačují silný euroskepticismus, výsledky voleb svědčí spíš o eurolásce nebo přinejmenším euro-lhostejnosti. Měli by se tím začít zabývat psychologové, ne-li psychiatři. Ale někdo by se měl taky ptát muslimů, kolik z nich by přijalo do rodiny bezvěrce nebo Žida nebo křesťana, aniž by trvali na jeho konverzi na islám. Možná bychom zjistili, že takovéto průzkumy Evropanů jsou irelevantní.

Češi zároveň prozradili, že jim mnoho neříká ani praktikování křesťanské víry – myslíte, že to lze interpretovat tak, že zkrátka nemají rádi církve, a to sekularizované náboženství, co jim nezasahuje do života, jsou schopni přijmout?

Na tuto otázku jsem se snažil odpovědět už ve své knížce „Češi na vlásku“ a myslím, že moje tehdejší vysvětlení platí pořád. Příčiny vidím dvě: Jednak historická zkušenost s opakovaným násilným či přinejmenším nuceným převrácením z jednoho náboženství na druhé a z jedné ideologie na druhou, jehož výsledkem je nedůvěra v jakoukoli organizovanou ideologii, tedy i náboženství. A jednak to, že díky duchovně a eticky osvícené sekulární demokracii první republiky si Češi dokázali vytvořit systém v zásadě judeo-křesťanských pravidel bez potřeby náboženského rámce, či dokonce i víry v Boha. Přispěla k tomu i tehdejší literatura, a to nejen třeba Čapek, ale hlavně Foglar se svými čestnými hochy, u malých dětí i Sekora s tím poctivým a spravedlivým Ferdou mravencem.

Jsme schopni přijmout islám? Co nám na něm přesně vadí? Může jít třeba o jejich způsob chování k ženám? V mnohých muslimských komunitách je žena vnímána jako podřízená muži, kterého musí poslouchat.

Vadí na něm – a každému demokratovi taky vadit musí – ty dva jeho s demokracií neslučitelné prvky: jedním jsou zákony šaría rozdělující společnost na nadřazené muslimy a podřízené jinověrce a bezvěrce s odlišnými právy a povinnostmi, trestající kritiku a změnu víry smrtí, a v neposlední řadě, jak připomínáte, stavějící ženy do podřadného postavení. Druhým je koncept džihádu – šíření islámu do celého světa všemi dostupnými prostředky, od propagandy a obsazování veřejného prostoru, po masakry – provozované s náramnou krutostí po celé jeho dějiny. Dokud tyto dva aspekty zůstávají součástí islámského kánonu, zůstává islám ve své kompletnosti největší současnou hrozbou pro západní civilizaci. Jak silně tyto dva aspekty na muslimy působí, si můžeme ověřit na mnoha případech dočasně liberálních či sekularizovaných muslimů, kteří se náhle a překvapivě zradikalizují a páchají násilí, protože se řídí tou nejnebezpečnější islámskou doktrínou, že hříchy lze anulovat usmrcením bezvěrců v boji za islám, a do ráje se lze dostat ne pokáním a konáním lidského dobra, nýbrž mučednickou smrtí. Tím se muslimové stávají nepředvídatelní a k negativnímu vztahu Čechů k nim hraje silnou úlohu známá česká opatrnost a nedůvěra, způsobená historickými zradami sousedů a zdánlivých spojenců.

Češi mají velmi liberální vztah ke gayům. V rámci střední a východní Evropy jsme jednoznačně nejvstřícnější ke sňatkům osob stejného pohlaví, které by podpořilo 65 procent dotázaných. Lze to brát jako důkaz toho, že jsou Češi vlastně tolerantní? Jak si vysvětlit vřelý vztah ke gayům?

Nepochybně to důkaz tolerantnosti je, a možná v souvislosti s islámem to není úplně náhoda. Homosexualita je v islámu trestána smrtí, takže jsou Češi svou „islamofobií“ vlastně obránci homosexuálů. Omlouvám se, že nedokážu použít slovo „gayové“ – jsem ještě z generace, která pamatuje, že toto slovo znamenalo „veselý“ a stalo se v tomto smyslu nepoužitelné. Není v tom žádný předsudek. Jako lingvistovi a literárnímu praktikantovi mně vadí „únosy“ slov k jiným významům. Zároveň taky nemám rád pojmenování hanlivá a urážlivá, takže používám neutrální technický terminus technicus homosexuál. Možná se v tomto kontextu Čechům dá přičíst ještě jedna kvalita: totiž vzdělanost. Asi si uvědomují, že k tvorbě západní civilizace velkou měrou přispěli i homosexuálové jako Leonardo, Michelangelo, Caravaggio, Čajkovský, Verlaine, Cocteau a Leonard Bernstein.

Češi se bojí náboženství a muslimů. Souvisí nechuť k islámu s celkovou nechuť k náboženství, nebo jde o něco jiného? Často se mluví o tom, že jsou Češi netolerantní např. i k cizincům, jako příklad můžeme uvést menšiny žijící na našem území, třeba Ukrajince či Vietnamce.

U českých ateistů se často setkáváme s názorem, že všechna náboženství jsou stejné zlo, islám je z nich jen nejakutnější. Přitom si neuvědomují, jak jsou sami pořád zakořenění v judeo-křesťanské etice a kultuře. Samotný pojem svobody, osvobození a vysvobození – ale taky korektnosti lidských vztahů nastavených zákony platnými pro všechny stejně – pochází z judaismu. Kultura, která tyto pojmy přinesla do moderní doby, byla křesťanská. Dodnes všichni víme, že krást, vraždit a křivě svědčit je lumpárna. Obecně. Islám si to relativizuje na to, vůči komu je to lumpárna a vůči komu naopak Bohem schválená povinnost. Češi tento rozdíl bytostně vnímají. A i kdyby to nevnímali, podvědomě se stále zaklínají nebo napomínají nebo vyjadřují překvapení slovy „ježíši!“ a „ježíšmaria!“. Takže to křesťanství pořád ještě mají v buňkách.

V době zveřejnění průzkumu se často mluvilo o tom, že Češi pozorují muslimy prizmatem teroristických útoků. Vidí Češi v každém muslimovi potenciálního teroristu?

Česká opatrnost mimo jiné velí nehrát ruskou ruletu. Vyjádřit se to taky dá otázkou: Když vám někdo nabídne mísu pralinek a řekne vám, že jen jedna z nich je otrávená, ale neví která, a všechny ostatní jsou lahodné a neškodné a třeba i léčebné, kolik jich rádi sníte?

Co se týče médií, do jaké míry mohla přispět k nelásce Čechů vůči muslimům a čím přesně? Které vrstvy médií k tomu přispěly?

Naopak. Česká média o rizicích islamizace neinformují dostatečně. Nejen o podstatě islámské ideologie a historie, ale hlavně o jeho silici a konfliktní přítomnosti v západní Evropě. A já chci zdůraznit, že naším problémem není islám jako takový, pokud zůstává v islámských zemích. Pak pro nás může zůstat kulturní a gastronomickou kuriozitou jako my pro něj. Naším problémem je islamizace jako jedna z mnoha zbraní, kterými pácháme civilizační a kulturní sebevraždu. Podobnou, jakou před staletími spáchaly Byzanc, Persie a části Indie. Druhou takovou akutní zbraní je destrukce normální sexuality, agresivní feminismus MeToo, transgenderismus. Třetí je vymazávání historických a ideových kontextů, z nich naše civilizace vyrůstala, a vědomí její pivotní úlohy v současném světě. Čtvrtou je ztráta pudu sebezáchovy a neochota za něco bojovat. To jen tak těch několik nejviditelnějších.

V diskusi o migraci a muslimech hrají podstatnou roli neziskové organizace, které se snaží napravovat údajné nepravdy o muslimech. Zároveň upozorňují, že integrace probíhá úspěšně a že migrace by nám mohla pomoci. Když se podíváme na rétoriku neziskovek, snaží se řešit tu nechuť k muslimům správně, nebo náladu ve společnosti jen zhoršují?

Každý, kdo jen trochu sleduje internetové informace o údajné integraci muslimů v západní Evropě, ví, že žádná integrace neprobíhá a že imigrace se mění v kolonizaci, která se vymkla kontrole a přerostla rozměry, v nichž by se ještě integrovat mohla. Islám se neintegruje do Evropy, Evropa se integruje do islámu. Neziskovky, které ji prezentují jako něco pozitivního, lžou, a to jen proto, že na to dostávají odněkud peníze. Většina Čechů to jako lež taky vnímá. To, že tato lež přichází mimo jiné z Bruselu, zvyšuje nechuť Čechů nejen k migraci, ale i k EU.

Migrace – vůči přijímání muslimských migrantů je velká většina české veřejnosti. Byla ze strany zastánců migrace chyba, když v letech 2015 a 2016 horovali pro přijetí migrantů místo toho, aby uznali nechuť Čechů přijímat migranty a navrhli kupříkladu více peněžních sbírek pro podporu uprchlíků v záchytných centrech mimo Evropu, kde by migranti mohli žít důstojně, a tím pádem by klesala jejich motivace k migraci směrem do Evropy?

Přesně to jsem ve svých článcích navrhoval už před čtyřmi lety. Doporučoval jsem řecké ostrovy, kterých jsou stovky a kde by péče o migranty a jejich kádrování na rozlišení, kdo je oprávněný azylant, kdo ekonomický a kdo terorista, mohlo i být zdrojem zaměstnanosti v regionu s velkou nezaměstnaností. Různí vítači mě napadali jako rasistu, že navrhuji koncentrační tábory. Musel jsem na to odpovídat, že ne tábory koncentrační, nýbrž pionýrské. Dnes je nápad pomáhat uprchlíkům mimo Evropu nebo na jejich okrajích zaplatit pánbůh oficiální politikou Visegrádské čtyřky.

Co se akceptace Židů týče, je to výrazně lepší číslo než v případě muslimů, ale i přesto pouze 51 procent Čechů by Žida přijalo jako člena rodiny. V čem může být u jisté části společnosti problém ve vztahu k Židům?

Nechtit někoho do rodiny ještě neznamená nenávisť, rasismus či xenofobii. Soudržnost rodiny je těžká práce, a přistupují-li k ní ještě rozdíly názorů, zvyků či tradic, může to být pro mnohé práce neproveditelná. Kolik dnešních Čechů by do rodiny chtělo přesvědčeného komunistu nebo nacistu? Takže neberme těch 49% negativistů jako důkaz antisemitismu. Podle spolehlivějších průzkumů prováděných židovskými agenturami na základě standardních otázek jako „ovládají Židé svět, média, byznys, finance, mají spiklenecké tendence apod.“, je český antisemitismus – a to ještě spíš ideový než agresivní – na 13 procentech, což je mezi nejnižšími v Evropě. Počet otevřených antisemitských útoků u Čechů nepřesahuje stovku ročně. V Británii je to okolo 1 500, ve Francii dvojnásobek. Většinou ze strany muslimů a extrémních levičáků, mnohem víc než od extrémní pravice.

Jaké historické důvody vidíte pro tak skeptický postoj Čechů k náboženství jako takovému? Čím si to katolická církev případně zhoršuje sama a co by měla dělat pro to, aby to bylo lepší?

Katolická církev prochází obrovskou krizí. Papež František někdy působí jako krypto-muslim a kryptomarxista. Zda to má v popisu práce nebo mu k této funkci chybí několik bodů IQ, nedovedu posoudit. Ale znám hodně katolíků, kteří ho vnímají stejně. Přidejte k tomu pátera Halíka, který asi skutečně věří, že manželství se nesneslo z nebe (kam se podělo tradiční „co Bůh spojil, ať nikdo nerozpojí“?), dejte ho do kontrastu s Dukou nebo Piňhou a hádejme se, kde vlastně ta katolická církev stojí a do jaké míry

na ni lze spoléhat jako nositele a obránce západní civilizace. A možná zjistíme, že i tam je to věc osobností víc než jednotlivých idejí. A že vlastně stojí-li to na osobnostech, na ideologiích včetně náboženství nezáleží.

Ptal se Marek Korejs, PL, 1. 11. 2018

Opomíjená nápověda

Neviditelný pes 5. 11. 2018 *Vladimír Cícha*

Dávno již nebyla media středem zájmu a pozornosti jako v této naší přítomné době. A nikdy nebyl jejich vliv a moc silnější než dnes. Ale také... nikdy nebyla media prokazatelně zdrojem tolika zkreslených informací, jako je tomu dnes, kdy termín *fake news* už je tak běžný jako zpráva o počasí. Následující povídání patří jednomu druhu medií: televizi. Medium, které sděluje slovem stejně jako obrazem. A již jsem u jádra věci.

Blíží se velmi, velmi důležité volby do amerického Kongresu a Senátu. Výsledek může ovlivnit dosavadní dobrou pozici republikánů. Není klidu ve Spojených státech amerických. Sotva dozněla ostudná kauza B. Kavanaugh vs. Dr. Fordová, ve svých obviněních dokonale zpochybněná, a občanu dostává se další podívané. Tě dominují hlavně demokraté, dosud se nevzpamatovavši z prezidentské volební prohry. A televize není věru skoupá na záběry vlivných osobností, politiků, stejně jako davů. Dnešní dokonalá technika dodává obrazy nezkrasované, v plných a věrných barvách, i s detailními záběry tváří.

Fyziognomie studuje výraz lidské tváře a znalec, ale i pouze dobrý pozorovatel z takového výrazu může usoudit na stav ducha, charakter sledovaného jedince či davů. A tu pozornějšímu občanu dostává se nápovědy, která je, žel, opomíjená až nepochopitelně. Kdo chvíli jen sleduje nenávidí se zalykající senátorku Marine Water, zavlou to nepřítelkyni Donalda Trumpa, kdo hledí do její tváře znetvořené zlobou a lží, kdo slyší její výzvy na hranici trestního stíhání, jaká to pomoc k učinění rozhodnutí o tom, kdo způsobuje ostudu a devastaci amerických poměrů! A dále senátor Blumenthal doslova krysí tváře, Schumer, Feisteinová, jedovatá, úlisná paní Hillary, Bernie Sanders čarající zdviženým prstem do vzduchu své nehorázné požadavky. A jiní výtečníci. Jak mnoho prozradí jen trochu pozornému posluchači právě ta fyziognomie! A což demonstranti, vandalové, jejich hesla, jejich tváře, s dnešní technickou dokonalostí zabírané kamerami! Hodinka či dvě u televize zabírající běsnění davů, což to není dostatečná nápověda? Na otázku rád odpovím: myslím, že je to nápověda více než dostatečná! V jakém kontrastu např. působil senátor L. Graham ve zmíněné kauze Kavanaugh – Fordová! Moudrý džentlmen respektující fakta a zákon!

Říká se, že každá mince má dvě strany a je možné aplikovat to i na televizi. Na jedné straně zprofanace, na druhé zdarma nabízená studie fyziognomie reprezentovaná též oním lidovým rčením „*oko, do duše okno*“.

Není snad snadnější a značně spolehlivé pomůcky v rozhodování amerických voličů než pozorný pohled na televizní obrazovku, která nechybí v žádné rodině.

Export dobra

Neviditelný pes 8. 11. 2018 *Luděk Frýbort*

Pohlednice z Jemenu aneb Jak se množí králíci

Pocestovával jsem před devíti lety sultanátem ománským a měl sto chutí prozkoumat při té příležitosti i sousední Jemen. Po dobrém uvážení jsem si ale nechal svých sto chutí zajít, ono už tenkrát tam šlo, jak se pěkně česky říká, o hubu. Dnes se dokonce dozvídám, že krom toho o hubu vypukl v Jemenu navíc ještě i hladomor: dle údajů mezinárodní organizace Unicef hrozí sedmi milionům jemenských dětí smrt hladem! Internet je plný výzev k dobrovolným sbírkám pro odvrácení těch hrůz a já jen plaše podotýkám – co takhle kdyby slavná jemenská republika o něco omezila svou, řekl bych, poněkud předimenzovanou armádu? 80.000 ozbrojených knechtů, 1260 tanků (česká armáda jich má celých 119, ještě štěstí, povím vám, že s Jemenem nesousedíme) a za ušetřený peníz dala například svému lidu postavit záchody (57% obyvatelstva

nemá přístup k hygienickým zařízením) nebo mu umožnit zásobování pitnou vodou (32% je tohoto pro nás samozřejmého výtoku prosto, napájějíc se místo toho ze všelijakých pochybných zdrojů).

Ale to všechno jsou jen vedlejší účinky jediné základní příčiny. Množí se jemenský lid jako králíci, množí se a množí, ze 4,316 milionů roku 1950 k současným zhruba 33 milionům a jen sám Alláh ví, kam a k čemu se chce množit dál. Nebo to ani on neví. Odhady k roku 2050 se pohybují mezi 84 a 102 miliony, což ovšem jsou čísla leda hypotetická; není pochyb, že ještě dřív, než by se k nim skutečnost mohla i jen přiblížit, vyústí ta příšerná množivost do průšvihů, jehož rozsahu a důsledkům lidská představivost nedostačuje. Ostatně nikoli pouze v Jemenu. Ten je pouze předobrazem toho, k čemu nevyhnutelně směřuje celá ona část tohoto nenafouknutelného světa nazývaná ohleduplně rozvojovou; a je jen otázkou, čím a jak se závěrečný megaprůšvih projeví. Když světová populace narostla z jedné miliardy r. 1800 k dnešním zhruba 7,654 miliardám – můžeme-li tomu údajů vůbec věřit; sleduji postup světového zalidnění už řadu let a nějak podezřele se mi pořád bez podstatnější změny točí kolem tohoto numeru – i méně nadaného počtáře by trklo, že do nekonečna to takhle jít nemůže. Přitom kdo hubu má, lamentuje nad táním ledovců, nad stoupajícím obsahem zhojbného plynu CO₂ v atmosféře, jenom srovnat jej s růstem světové populace jaksi nikoho nenapadá; a koho by to třeba i napadlo, nechá si výsledek raději pro sebe. Je totiž takovýto: zatížení atmosféry výše zmíněnou substancí se za posledního půldruha století v přepočtu na hlavu nejenže nezvýšilo, nýbrž naopak pokleslo na třetinu. Proč žádný z jindy tak důsledných analytiků neráčil vzít tuto snadno zjistitelnou souvislost na vědomí?

Inu proč: králíčí množení se týká výhradně tzv. rozvojových zemí (i když nevím, v čem by měla spočívat např. rozvojovost takového Jemenu, kromě rozvíjení zmatků a pranic), i nelze si vinu za ně naložit na vlastní, západní hřbet. I když... ne, všechno zpátky, lze si naložit: přemíru dobré vůle, s níž západní vědci importovali do zaostalých koutů planety moderní medicínu, vynalézali léky na tropické choroby, snižovali dětskou úmrtnost, zvyšovali průměrný věk dospělé populace, proslulý filantrop Albert Schweizer špitál zřídil a osobně jej vedl v hloubi gabunského pralesa, za kteroužto zásluhu i Nobelovu cenu míru získal... až se v důsledku těch ušlechtilých snah ocitla zejména Afrika – a nikoli pouze ona – v pasti přelidnění, z níž není úniku. I budme opatrní s exportem dobra! Není-li k němu přibalena i potřebná porce zodpovědnosti, prozíravosti a jiných, západnímu člověku vlastních hodnot, může se zamýšlené dobro zvrhnout v sakramentské zlo. Nebo jaképak může: už v něm rozvojová národová vězí až po uši, a my s jistým zpožděním taky.

Je to logické a dalo se to čekat. Přestoupí-li zalidnění té či oné země určitou mezní hranici, jak jsme si dokumentovali na případě Jemenu, začne být nedostatek nejen potravin – ty se ještě dají odněkud dovézt nebo je někdo z dobroty srdce daruje – nýbrž a především i vody, orné půdy, paliva a všeho ostatního, na čem závisí život. Nelze se pak divit, že lidé takto potrefených zemí hledají díru, kudy z té bídy ven; sám bych utekl z takového... ani by to nemusel být zrovna Jemen. Jenže je to starého kozla platné; na každého uprchlíka našedšího útulek v čím dál neochotnější Evropě – kde je rok 2015, kdy dobří lidé vítali zástupy běženců šatstvem a hračkami – se narodí sedm adeptů téhož nuzného živobytí, a tak pořád dál a výš v čertově spirále neřešitelnosti. Tím spíš, přinášejí-li si příprchlíci ze zemí svého původu všelijaké móresy, nejsoucí domácímu obyvatelstvu nikterak po chuti, vyřizování rozmišek pomocí nožů například, abychom si uvedli jeden příklad z mnoha. V Německu, jehož mám tu čest být obyvatelem, jich už teď mají plné zuby a nelze očekávat, že by budoucnost přinesla v té věci úlevu, spíš naopak. Jistěže je mezi příchozími mnoho a snad i převaha těch, kteří se živí počestně prací, snaží se integrovat v domácí společnosti a nebýt jí přítěží. Jenže taková na sebe pozornost veřejnosti neupoutávají, to spíš ti rozeřvaní, noži se ohánějící, paním a dívkám nebezpeční, své živobytí z veřejných pokladen financující.

I ví Bůh, kam to všechno ještě povede a čím... ne, neskončí, a jak by také mohlo. To by muselo být nalezeno nějaké řešení; a nabízí se jen dvojí: radikální, nikoho nešetřící, což by mělo za následek další vystupňování už tak dost rozjitřených nálad mezi domácími obecností, nebo nechat všechno běžet jak běží, čímž by ovšem bylo vyřešeno houbeles. Ale snad je po ruce jistý ukazatel, z něž lze soudit na vývoj občanských nálad. Nedávné zemské volby v Bavorsku a v Hessensku upozornily na citelný odklon od tradičních partají a příklon k silám davším si do programu řešení

uprchlických patálií; a jelikož demokracie zatím zrušena nebyla, lze se v budoucnu nadít ještě vyhraněnějšího postoje veřejnosti k otázkám migrace, ještě výraznějšího rozevírání nůžek mezi názorem občanské většiny a intelektuálních dobrodějů, pokoušejících se ukonejšit vzbouřené vlny veřejného mínění ušlechtilé smířlivými řeči. Na smíření to zatím nevypadá. Na vyřešení taky ne. Jestli by se ten rozpor někdy mohl vyjádřit fackami a rozbitými nosy, ne-li něčím podstatně horším... nejsa věštcem z povolání, netroufám si takovou eventualitu ani předpovědět, ani ji vyloučit. Jen jedno je jisto: nejpřímější cesta do pekel nese jméno optimismus.

Osmdesáté výročí „Noci pogromu“

Neviditelný pes 10. 11. 2018 *Johannes Gerloff*

9. listopad je pro Německo osudové datum. 9. listopadu 1918 ukončila listopadová revoluce vládu německého císaře. V roce 1848 byl přesně toho dne zavražděn německý politik, zastánce demokracie, revolucionář a odpůrce antisemitizmu Robert Blum. V roce 1923 se 9. listopadu poprvé pokusila nacistická strana NSDAP a Adolf Hitler pučem dostat k moci. 1989 připadlo probourání zdi, která po čtyři desetiletí rozdělovala Německo, přesně na 9. listopad. Datum se ovšem nestalo národním svátkem a to především proto, že 9. listopad 1938, takzvaná „Křišťálová noc“, vstoupil do kroniky německých dějin jako jedno z nejtemnějších dat.

Jeruzalémský profesor Meier Schwarz se v rámci výzkumného ústavu „Synagogue Memorial“ rozhodl právě tomuto datu věnovat. Domnívá se, že „Křišťálová noc“ – noc rozbitého skla – je eufemismus, jehož cílem bylo zlehčit vražedný pogrom, který nacisté pečlivě naplánovali a provedli v celém státě.

Trapná hra s čísly

Šéf Říšské bezpečnostní policie Reinhard Heydrich původně (11. listopadu 1938) informoval pruského ministerského předsedu Hermanna Göringa o „šestatřiceti mrtvých a šestatřiceti vážně zraněných příslušnících židovského obyvatelstva v německé říši“. Tajný dokument nejvyššího stranického výboru mluvil v únoru 1939 o 91 mrtvých. V literatuře se číslo „36“ tradovalo po léta jako konečný počet obětí a dokonce i vědci je do nekonečna opakovali. Nyní je však známo, že ve skutečnosti bylo v noci pogromu povražděno kolem čtyř set lidí.

Heydrich hlásil Göringovi: „191 synagog bylo vypáleno, dalších 76 kompletně zdemolováno.“ Toto „Heydrichovo číslo“ – 267 zničených synagog bylo opraveno teprve důkladnou prací „Synagogue Memorial“ Dnes existují důkazy, že v noci z devátého na desátého listopadu 1938 bylo v celém Německu vypáleno nebo zcela zničeno 1406 synagog a židovských modliteben. 50 tisíc Židů bylo deportováno. O 1300 obětech lze říci, že k nim došlo v přímé návaznosti na akce uskutečněné díky této noci teroru. V úředních statistikách ale ještě nejsou zařazeny do seznamu „obětí holokaustu“, neboť „holokaust“ podle historiků oficiálně začal teprve konferencí ve Wannsee v roce 1941.

Slepotu vůči těmto událostem, které ve skutečnosti vedly k vyvraždění šesti miliónů Židů, desítky let ignorování skutečného rozsahu této noci zločinu a tehdejší mlčení mnoha příslušníků německé populace jsou žel pro podobné výbuchy nenávisť vůči židovskému národu příznačné. Před dvaceti lety Meier Schwarz v tiskovém prohlášení svého ústavu napsal: „Kdyby bývalo obyvatelstvo během noci pogromu nemlčelo, bylo by snad bývalo možno takovému holokaustu zabránit. Každý, kdo o zločinech ví a tají je, se na nich podílí!“

Josefova hrobka

V říjnu 2000 jsem si zase jednou uvědomil, jak potřebné a naléhavé je mít na paměti, co se událo 9. listopadu 1938. Jako novinář jsem sledoval několikadenní bitvu o Josefův hrob v centru dnešního arabského města Nablusu, v Bibli nazývaného Šekem či Sichem. Po stažení izraelské armády zpustošila palestinská luza holýma rukama posvátné místo svých tolik nenáviděných židovských sousedů. O pár dní později přsvětli Josefův hrob na mešitu, její kupoli natřeli na zeleno. Dnes je tato oblast uzavřena. Palestinská policie tam nepouští žádného zájemce.

Dohody z Osla počítaly s tím, že Židům na místě, které kdysi jejich otec Jákob koupil od synů Chamórových, a kde byl později pohřben patriarcha Josef (Genesis 33,18-20; Jozue 24,32; srovnej Genesis 50,25; Exodus 13,19), bude dovoleno se modlit.

Jako žádné jiné místo je Josefův hrob pro věřící Židy spjat s nadějí, že Bůh Izraele splní svá zaslíbení. Ortodoxní Židé se dnes u hrobu svého praotce mohou modlit pouze s nasazením života, v noci a za zvláštních opatření.

Takové události nejsou nijak ojedinělé ani neočekávané. Palestinci znesvětili a zničili všechny synagogy, které jim padly do rukou. Každý, kdo se dnes jako Němec pohybuje mezi Araby, ví, že obdivují a uctívají Hitlera. Jediné, zač Palestinci německého „führera“ kritizují, je obvykle to, že „svou práci nedovedl až do konce“. Po celém světě to lidé sledují a i dnes – stejně jako tehdy – jich drtivá většina mlčí. O arabské nenávisti vůči židovskému národu se téměř nemluví, ačkoli je v ní třeba vidět jednu z rozhodujících příčin blízkovýchodního konfliktu.

Různé formy nenávisti

Od počátku své existence má izraelský lid nepřátele, kteří jej chtějí zničit. Symptomy nenávisti se nemění. Co se liší, jsou její odůvodnění. Egyptský faraon si myslel, že může vraždění hebrejských kojenců odůvodnit demograficky. Pro perského Hamana byly důvodem jeho ničitelských plánů „jiné zákony“. Martin Luther nenáviděl Židy na základě jejich náboženství – pokud se nějaký Žid obrátil, byl „košer“. Teprve perfektní propracování rasové ideologie v 19. století sebou přineslo antisemitismus, který Židům znemožňuje jakoukoli integraci. V uplynulých desetiletích muselo jako odůvodnění těch samých emocí posloužit politické sebeurčení židovského národa – sionismus. Stát Izrael je dnes „Židem“ ve společenství národů. Co se nezměnilo, je nenávist, i když se jí dnes říká „antisionismus“.

Překvapivě staronová odůvodnění

Jde o to, že Židé jsou jiní a že se odjakživa se zdarem brání asimilaci – dnes bychom možná řekli integraci. Hitler se v knize „Mein Kampf“ snažil odhalit „mravní skvrny vyvolaného lidu“ – což nápadně připomíná, jak se dnes vůči Židům staví OSN, na rozdíl od jiných národů. Jen si jednou porovnejte, kolikrát svými rezolucemi už odsoudila Izrael a kolikrát zbytek světa.

Jestliže dnes Izrael čelí obviněním, že krade Palestincům vodu, pak při bližším pohledu a zhodnocení faktů, objevíme úžasnou podobnost se středověkým tvrzením, že Židé otravují studny. Obviňování, že znesvěcují hostii, se opakuje v podezření, že Izrael hanobí nebo alespoň „požidovšťuje“ posvátná místa jiných náboženství. Jestliže dnes žalují na izraelskou armádu, že šmahem vraždí palestinské děti, vykazuje tato protiizraelská propaganda zářející podobnost s pomluvami o rituálním vraždění křesťanských dětí. Netřeba zdůrazňovat, jak křesťanská média na Západě lační po zprávách o pronásledování křesťanů v židovském státě. Tvrzení, že Židé jsou Kristovými vrahy, je stejně živé jako veřejně hlásaná podezření, že Židé ovládají svět financí nebo médií. Ani po tvrzení, že Židé jsou „antikrist“, nepotřebují pátrat v příslušných historických knihách. Řekl mi to jeden křesťan v Betlémě – a bylo zřejmé, že je o tom z hloubi srdce přesvědčen.

Semité jako antisemité

Nejsou to jen Arabové nebo jejich přátelé, kteří tvrdí, že semit nemůže být antisemitou. I Šimon Peres vysvětloval během jednoho ohromujícího proslovu novinářům: „Žid nemůže být antisemitou.“ Tomu odporuje Rabi David Ben Josef Kimchi (1160-1235), zvaný „Radak“. Dodnes sporný exegeta i vlivný gramatik hebrejského jazyka, překládá Izajáše 49,17 takto: „Tvoji ničitelé a bořitelé pocházejí z tebe samotného.“ A Josef Herman Hertz, někdejší vrchní rabín britské říše připomíná, „že nejhorší nepřátelé Izraele, kteří ubírají na cti jeho dobrému jménu, pocházejí z vlastního tábora.“ Proto se také nejeví jako nic nového, když nejhorší nepravdy o židovském státě rozšiřují Židé a Izraelci sami. K tomu se řadí i výrok, že osazenci prý otrávil Palestincům vodu.

Nepochopitelné

Kdyby to nebyla pravda, byl by opravdu dobrý vtip, co se povídá o Albertu Einsteinovi. Když byla jeho teorie relativity ještě nová a neověřená, řekl prý: „Pokud se má teorie ukázat jako pravdivá, bude si mě Německo nárokovat jako Němce a Francie mě prohlásí za světoobčana. Pokud se ukáže, že správná nebyla, bude se ve Francii říkat, že jsem Němec, a v Německu mě prohlásí za Žida.“ Ani na tom se nic nezměnilo, jak si všimne každý, kdo se proti nenávisti k Židům vyjádří.

Tato věkovitá choroba je kluzká jako pstruh a lstivá jako had. Imunní vůči ní nejsou ani akademici, ani náboženští věřící. Zdá se, že jim v jejich nenávisti k „Židákům“ Hitler a Marx splývají stejně, jako to dnes pozorujeme u politické pravice a levice. Úkol vzít si poučení z „Říšskoněmecké noci pogromu“ dosud čeká na své splnění – ačkoli je tomu již osmdesát let.

© copyright Johannes Gerloff, Jeruzalém, Israel; překlad Ivana Kultová

Gerloff vyrostl v severním Schwarzwaldu. Prováděl civilní službu v severním Izraeli v Maalot a pracoval tam s přeživšími holocaustu. Poté studoval do roku 1991 protestantskou teologii v Tübingenu, Vancouveru a Praze. Od roku 1983, kdy se poprvé přihlásil do Izraele, navštěvoval zemi znovu a znovu. Pracoval až do studia do roku 1998, nejprve na Mezinárodním křesťanském velvyslanectví v Jeruzalémě, až do roku 1999 byl jmenován zahraničním korespondentem pro evangelickou křesťanskou mediální asociaci KEP v Jeruzalémě se zřízením korespondenčního úřadu „Izraelská síť“, křesťanských vydavatelů, časopisů, ale i pro denní tisk a rozhlasové stanice. V roce 2016 ukončil tuto exkluzivní spolupráci, aby v budoucnu více spolupracoval s několika závody. Gerloff spolupracuje s Ulrichem W. Sahmem, hovoří hebrejsky a je novinářem s izraelskou vládou a palestinskou samosprávou.

Turecký podvod

Neviditelný pes 12. 11. 2018 Jan Bartoň

Diskuse kolem Istanbulské úmluvy, která má chránit ženy před domácím násilím, je paradoxní i v tom, že byla přijata na zasedání v zemi, kde se práva žen a dětí masivně porušují – v Turecku.

Zatím nejpodrobnější informace o porušování práv žen a dětí v Turecku jsem našel v článku „Jak extremistická vláda zachází s ženami a dívkami“. Je překladem článku Uzay Buluta „How an Extremist Government Treats Girls and Women“, který vyšel 8. října 2018 a byl přeložen paní Helenou Kolínskou a Liborem Popovským.

Základní informace se týkají uzavírání manželských svazků dětí, které jsou v Turecku zákonem zakázány. *Turecká Asociace pro lidská práva (İnsan Hakları Derneği, İHD) vydala šokující zprávu o porušování práv dětí v Turecku. Podle této zprávy „od roku 2002, v období vlády strany AKP [Strana spravedlnosti a rozvoje], porodilo v Turecku 440 000 dívek mladších 18 let.“ „Jedno z každých čtyř manželství v Turecku je dětským sňatkem,“ uvedla Selen Doğan, členka Sdružení žen pro komunikaci a výzkum „Flying Broom Women“ v Ankaře. Turecký Občanský zákoník přitom nedovoluje tureckým občanům uzavřít manželství před dovršením věku osmnácti let.*

Istanbulská úmluva tak byla bez jakýchkoliv pochybností uzavřena ve státě, který si s ochranou dětí a žen před domácím násilím zjevně neláme hlavu. Inu dobrá, řeklo by se, tento fakt by neměl při ratifikaci této úmluvy ve státech Rady Evropy hrát žádnou roli. Nijak to přeci nesnižuje naléhavost ochrany žen a dětí. Přesto, anebo právě proto, je však situace v Turecku jakýmsi lakmusovým papírkem toho, jak moc je Turecko zemí, která sice uspořádá zasedání Rady Evropy, na kterém se přijme vznešená deklarace, ale právě v této zemi se přijaté zásady nedodrží v masivním měřítku.

*Vědoma si své role, rozhodla se tedy Rada Evropy vytvořit jednotné standardy pro prevenci a potírání násilí na ženách a domácího násilí. V prosinci roku 2008 Výbor ministrů zřídil expertní skupinu pověřenou přípravou návrhu úmluvy v této oblasti. Zhruba během dvou let skupina, pojmenovaná CAHVIO – Výbor pro prevenci a boj s násilím na ženách a domácím násilím, vypracovala návrh textu. Návrh byl dokončen v prosinci roku 2010. Úmluva byla přijata Výborem ministrů Rady Evropy dne 7. dubna 2011 a k podpisům byla otevřena 11. května 2011 u příležitosti 121. Zasedání Výboru ministrů v Istanbulu. V platnost úmluva vstoupila po ratifikaci prvními deseti státy, dne 1. srpna 2014. K 1. září 2018 ji ratifikovalo 33 států (Albánie, Andorra, Rakousko, Belgie, Bosna a Hercegovina, Chorvatsko, Kypr, Dánsko, Estonsko, Finsko, Francie, Gruzie, Německo, Itálie, Řecko, Island, Luxembursko, Malta, Monako, Černá Hora, Nizozemsko, Norsko, Polsko, Portugalsko, Rumunsko, San Marino, Srbsko, Slovinsko, Španělsko, Švédsko, Švýcarsko, Makedonie, **Turecko**) a dalších 12 států, včetně Česka, ji zatím jen podepsalo. Podpis úmluvy dosud odmítají pouze Rusko a Ázerbájdžán.*

Jak plyne z výše uvedeného, Turecko již dokonce úmluvu ratifikovalo. Ze skutečností kolem dětských sňatků v Turecku (až 25 % ze všech uzavřených sňatků) je ratifikace Tureckem de facto podvodná. Státy, které podpis úmluvy odmítají, tj. Rusko a Ázerbájdžán, tak sice můžeme kritizovat, nicméně ve světle turecké ratifikace je odmítání podpisu těmito státy méně pokrytecké.

Istanbulská úmluva, jejíž ratifikace by měla proběhnout i v našem zákonodárném sboru, tak trpí všemi neduhy současného světa. Vyzdvihuje se, které státy ji podepsaly a ratifikovaly, a oficiálně se mlčí k jejímu porušování v zemích, kde už ratifikace proběhla.

Nedávno jsem tu psal o tom, jak se německá kancléřka a francouzský prezident drží za ruce s tureckým a ruským prezidentem a vyjadřují tak společný postup ve věci válkou zmítané Sýrie. Německo a Francie tak tolerují tureckou vnitřní politiku v zájmu „vyšších cílů“. I k tomu by při diskusi o ratifikaci Istanbulské úmluvy v Česku mělo být přihlédnuto.

Převzato se svolením autora z JanBarton.blog.idnes.cz

Náš Kundera

Neviditelný pes 15. 11. 2018 Zbyněk Petráček

Bude největší český spisovatel i českým občanem?

Kdo je největší žijící český spisovatel? Který český spisovatel má šanci na Nobelovu cenu za literaturu? Na tyto otázky bývá odpověď jasná: je to Milan Kundera. Ale pak je tu záladnější otázka: Který český občan má šanci na literárního Nobela? Zde je odpověď mlhavější: zatím asi žádný, neboť Kundera je občanem pouze Francie. I proto je důležitá zpráva ze sobotní Paříže, jež pod vlivem setkání ke 100 letům od konce velké války trochu zanikla. S největším českým spisovatelem se sešel předseda české vlády.

Na první poslech to zní banálně: se slavnými literáty se přece setkávají premiéři různých zemí. Ale Kundera není každý. Jestli někdo naplňuje význam nadužívaného slova kontroverzní, je to právě Milan Kundera, přesněji řečeno vztah české společnosti a jejích politických elit k němu, respektive vztah Kundery k nim. Ano, Kundera je člověk, se kterým můžete nesouhlasit, můžete kritizovat jeho způsob psaní, jeho minulost mladého intelektuála, jenž se zapletl s komunistem (měl prý dokonce udat „agenta chodce“), i jeho východiska v debatě o stati Český úděl z roku 1969 (podle Kundery Češi a Slováci stanuli ve středu světových dějin, neboť zkusili vytvořit socialismus bez všemoci tajné policie).

Na to vše lze mít různé názory a stát (vláda) tu není od toho, aby byl jejich arbitrem. Stát nemá pořádat „národní soudy“ ve stylu toho z 19. století nad Karlem Sabinou. Stát nemá ani rozhodovat o tom, který literát je kontroverzní z hlediska svých názorových či politických postojů (a že jich je dlouhá řada, od zmíněného Sabiny přes Güntera Grasse, Jakuba Demla, Ferdinanda Céline, Vítězslava Nezvala, Gabriela Márqueze, Ezru Pounda či Alexandra Solženicyna až po Jarka Nohavicu). Ale stát (vláda) má svou odpovědnost ve věci občanství.

Kundera odešel do francouzského exilu v roce 1975. Československá vláda ho v roce 1979 občanství sama zbavila. Proto je na vládě nástupnického Česka a ne na Kunderově doprošování, aby mu občanství vrátila. Proto je dobře, že se český premiér s největším českým spisovatelem setkal a o občanství hovořil. Nejde o Nobela, ale o zásadní věc. Jak to, že za třicet let svobody žádný český establishment nedokázal vztah s Kunderou napravit? Nenaznačuje to nějakou diagnózu? Současnému establishmentu se vyčítají příliš manažerské postupy. Ale vedou-li – s pominutím emocí a jakobínství – k nápravě vztahu s Kunderou, něco na nich být může.

Výročí listopadu 1989 si připomínáme v době, kdy máme vládu, která se poprvé od sametové revoluce opírá o hlasy komunistů. Po celou dobu jejího fungování se debatuje o tom, zda dojde k ohrožení demokracie. Naplnily se takové obavy? Máte strach o naši demokracii?

Mám obavy o demokracii v celé Evropě. V době, kdy vláda Británie dokáže zamítnout politický azyl křesťance perzekvované islámským soudnictvím v Pákistánu, z obav, že by to mohlo provokovat britské muslimy, se potvrzuje bonmot, že „už jsme vyvezli tolik demokracie, že nám jí moc nezbyvá“. Ve srovnání s tím se „ohrožení demokracie“ v Česku jeví jako malé zakýchnutí vedle zápalu plic. Jaké konkrétní ohrožení demokracie či omezení svobody jsme už zpozorovali v Česku jako přímý následek hlasovací podpory několika komunistů? Nejsou ve vládě, jen jí slíbili, že nebudou v zásadních věcech proti ní hlasovat. A ve srovnání se stalinistickým vývojem britské Labour Party pod Corbynem se čeští komunisté jeví jako beránci. Já bych samozřejmě všechny komunisty nejraději viděl na smetišti dějin, jenže oni pořád vyvěrají na povrch v nějaké jiné podobě a pod jiným názvem. Jako třeba právě Labour Party, nebo i části amerických demokratů, německých Zelených, Sorosových neziskovek. V zásadních několika bodech souvisejících s obranou západní civilizace se ostatně čeští komunisté chovají civilizovaněji než třeba rádoby liberální TOP 09. A když už padlo slovo sametová revoluce, byla to přece ona, která rozhodla zachovat komunistickou stranu, poděkujme a zvykněme si s tím žít. Nebo ji zrušme a přestaňme remcat. Dnes na ni při jejich sedmi či kolika procentech nemáme co svádět.

Jak vnímáte osobu premiéra Andreje Babiše? Je kritizován za kdeco, ale v zásadních věcech, zdá se, dokáže naslouchat „hlasu lidu“. Mním tím například jeho odmítavé stanovisko k paktu o migraci, čímž si patrně i u vás možná získal nějaké plusové body. Myslíte, že na jeho zahraničněpolitické postoje má vliv Viktor Orbán, kterého vy si vysoce ceníte? A jak asi ustojí nejnovější aféru, která hrozí pádem vlády?

Snažím se ho nevnímat jako „osobu“, ale sledovat výsledky jeho politiky. Tam se mu dá fandit alespoň v jedné a dost zásadní věci, již je migrace. Jenže teď nevíme, zda a jak bude pokračovat po nejnovějším „maléru“, který ho potkal v souvislosti se zmizením jeho syna. Přesněji řečeno, kdo v ní bude pokračovat, až bude muset z politiky odejít – jako že už se tomu asi tentokrát nevyhneme. Pokud jde o vnímání „osoby“ versus „politiky“, uvedu pro srovnání Donalda Trumpa. Vnímat ho vlídně jako „osobu“ dokáže bez problémů málokdo. Výsledky jeho politiky, domácí i zahraniční, však můžeme s klidným svědomím označit za nejlepší od pravděpodobně dob Reaganových. Samozřejmě pro Ameriku především, ale i potažmo pro celou západní civilizaci. Babiš samozřejmě nemá Trumpův formát a taky jej nepotřebuje, protože vládne podstatně menšímu a méně důležitému písečku s menšími lopatičkami a kyblíčky. Ten ale je součástí šedesátimilionového seskupení střeoevropských postkomunistických zemí, které si začíná uvědomovat určitou dějinnou úlohu v obraně západní civilizace. Právě díky Orbánovi, který ji jako první jasně definoval. Jednak jako dluh, který vůči Západu máme za záchranu před nacismem a pak komunismem. Jednak jako háklivost na veškeré projevy totalitarismu, které nám v buňkách zůstaly ze dvou totalit během jednoho lidského života. A jednak jako historická obdoba úlohy, kterou střední Evropa – a Maďarsko ze všech nejvíc – hrála v 16. a 17. století za tureckých invazí.

Zpět do Evropy, zpět na Západ, byl jeden z motivů listopadu 1989. Podle nedávných průzkumů jsou ale Češi ve srovnání s ostatními členskými zeměmi výrazně skeptičtější vůči EU a nechtějí ve své velké většině ani přijmout euro. Čím to je? Kvůli lžím a dezinformacím, jak někdo tvrdí? Nebo jsme snad nevděční?

Od vstupu do EU se Evropa drasticky změnila, tedy proměnila z ekonomického sdružení demokratických států (jímž předstírala být do 90. let) v byrokratické nadstátí, jehož jediným smyslem se zdá být vymýšlení stále nových regulací omezujících svobodu a tvořivost občanů. A vytváření nových institucí a „projektů“ odsávajících čím dál víc daní z evropských občanů. Češi ty diskrepance konečně začali vnímat. Druhé „prozření“ jim vyplývá z propočtu financí, které od EU dostávají na grantech, ve srovnání s dividendami, které si odtud odvázejí západoevropské a především německé

firmy vydělávající na nízkých mzdách při kvalitní práci. A zatímco Češi po těchto zjištěních jen remcají, Maďaři už západním firmám začali dividendy zdaňovat. A přijetí eura? Kdo by do něho chtěl vstupovat v době, kdy se euro jeví být hlavní příčinou krachu Řecka a finanční krize Itálie?

Už před dvaceti lety jste napsal, že Evropská unie se mění v totalitní nadstát. Tehdy vás prý měli za blázna. Také jste upozorňoval, že Středoevropanům (tedy V4) prožitý komunismus dává očkování proti příchodu nové totality. Jak se to bude podle vás vyvíjet dále? U nás i v Evropě? Bude více politiků, jako jsou Orbán a Salvini, nebo bude budoucnost nakloněná novým Macronům či Junckerům?

Sledujme trend. Před dvaceti lety, jak připomínáte, jsem na to byl skoro sám. Pak se přidávali komentátoři jako Tomský, Robejšek, Lhoťan, Petřík, postupně i lidé, kteří mě ještě pár let předtím měli za blázna. Mezitím vznikaly všelijaké ty Bloky proti islámu. Do rozjetého vlaku naskakovali úřadující politici a státníci jako Klaus a Zeman. Do Parlamentu to s velkým třeskem vnesl Okamura. Dnes s námi tedy, zaplať pánbůh, jede i Babiš s jasným návrhem pomáhat běžencům na místě. Že se k Orbánovi a V4 přidá Rakousko, si představoval málokdo. A se Salviniho Itálií už to půjde těžko zastavit.

Macronové, Junckerové a celá ta byrokratická struktura EU s podporou OSN a podobných institucí se ještě dlouho bude bránit regulacemi jako Globální pakt migrace, Istanbulská smlouva, Macronova evropská armáda „na obranu před USA“, chystané regulace na cenzuru internetu nebo nejnovější regulace schválená Evropským parlamentem vyhlášující totální válku všemu „pravcovému, xenofobnímu, populistickému, extremistickému, neonacistickému“ a jak všelijak ještě hanlivě nazývá občanské protesty proti nové totalitě. Má k tomu stále ještě obrovské prostředky, organizační i finanční, a její svržení nebude bezbolestné. Jak rychle (nebo pomalu) to půjde, by nám měly naznačit volby do Evropského parlamentu.

Otázky kladl Oldřich Szaban

Prof. Bedřich Hrozný během 17. 11. 1939

podripanka@seznam.cz 18. 11. 18

V brzkých ranních hodinách 17. listopadu 1939 přepadli příslušníci gestapa a SS vysokoškolské koleje v Praze a v Brně a pozatýkali několik tisíc českých vysokoškoláků. Ještě ten den jich více než dvanáct set odvezli do koncentračního tábora Sachsenhausen a devět studentských představitelů popravili. České vysoké školy byly uzavřeny a jejich budovy obsazeny hned ráno.

Jediný, kdo se tomu postavil na odpor, byl rektor Univerzity Karlovy JM Prof. Bedřich Hrozný. Jeden ze studentů (očitý svědek přepadení budovy právnické fakulty) to popsal takto:

„Venku před fakultou začala brzdit nákladní auta, začaly se ozývat německé povely a dupot okovaných bot. Běželi jsme se s kolegy podívat dolů do haly, kde stál profesor Hrozný a děkan doktor Wenig proti několika desítkám ozbrojených mužů, kteří vbíhali do budovy, kde začali zatýkat studenty. Profesor Hrozný na ně zakřičel „Halt und sofort hinaus! Hinaus! Der Kommandant soll bei mir melden!“ Vojáci se zastavili a poslali pro svého velitele. Profesor Hrozný na něj čekal už před vchodem do budovy na schodech. Vysoký, v černých šatech, ruce založené na prsou, důstojný jako univerzita sama. „Jsem rektor Univerzity Karlovy. A vy stojíte na akademické půdě. Podle všech platných zákonů sem nesmí nikdo vstoupit bez mého svolení. Ani policie, ani vojsko. Jste vojáci, pánové, a jako takoví musíte ctít zákony. Odejděte.“ Důstojník zasalutoval a vojáci skutečně odjeli.“

Když se vojáci za několik hodin vrátili i s povolením ke vstupu a dekretem o uzavření vysokých škol, nenašli na právnické fakultě už nikoho...

Prof. Hrozný je známý především tím, že rozluštil jazyk starodávných Chetitů

Listopadové účtování má dáti – dal

Neviditelný pes 19. 11. 2018 Tomáš Vodvářka

Slovenský prezident Andrej Kiska v sobotu řekl, že 17. listopad je nejdůležitějším datem v dějinách moderního Slovenska. Český prezident Miloš Zeman neřekl vůbec nic.

Možná i tato relativní drobnost v postojích hlav státu je jistým ukazatelem, že stačí zhruba 25 let na to, aby se dvě části dříve jednoho státu vydaly každá jiným směrem, jinak řečeno, aby si občané sami určovali, kam budou směřovat.

Zatímco na Slovensku je v čele země člověk, kterého je radost poslouchat, který své myšlenky formuluje v intencích zklidňování politických vášní a rozumného postoje ke komplikovaným událostem doma i v zahraničí, u nás je na stejném místě jedinec, kterému nestojí ono významné datum ani za krátký, třeba televizní projev. Ještě nedávno stál v tento den na pódiu na Albertově, obklopen skurilní suitou, později pak v řadě dalších čtyř hlav států, kdy začal svůj projev šílenou poznámkou, že se svých občanů nebojí, či pozdějším prohlášením, že mlácení studentů zvrhlou komunistickou mocí bylo spíše večerním dýchánkem tatíků z Lidových milic a studentů, kteří roupama neví, co by. Z tohoto pohledu je možná dobře, že mlčí.

Na Slovensku po vraždě novináře došlo k výměně předsedy vlády a z dalšího vývoje se zdá, že doposud dominantní strana, prožraná skandály a korupcí, má namířeno do politického důchodu či přinejmenším do opozice. U nás sice k vraždě novinářů chvála Bohu zatím nedochází, ale premiér státu za sebou vleče neuvěřitelné množství špíny, kterou začínají vidět i ti, kteří doposud vyměňovali slevu na jízdě a marné sliby z úst ANO za zavřené oči a za špunty ve zvukovodech.

Sobotní akce na různých místech naší republiky ukazují, že jich není málo. Že si občané státu začínají uvědomovat, že přínos Listopadu 1989 nemusí být jakousi trvalou a neměnnou hodnotou, která je již trvale ukotvena v jejich životech, a že se není třeba obávat návratu starých časů. Těch časů, kdy nemohli mluvit to, co chtěli říct. Kdy nemohli číst a poslouchat to, co potřebovali pro svůj duchovní život. Že nemohli jet či jít tam, kam chtěli jet či jít a co je dnes pomalu běžnější než výlet na Říp. Ještě jinak řečeno – že plný ešus jednotvárné erární šlichty, kterým byli kdysi krmeni oni a jejich rodiče, nechťejí už žrát ani ji servírovat svým dětem. Že je nechťejí učit dvojjazyčné mluvě – jinak doma a jinak za dveřmi bytu.

Listopad 1989 přinesl i další faktor, který je možná pro mnoho občanů složitým rébusem. Od toho okamžiku se totiž symbolicky i fakticky naplnila slova písně Modlitba pro Martu, že „ztracená vláda věcí tvých se k tobě navrátila, lide český“. V prvním okamžiku vypuštění z komunismem vytvořené klece se občané radovali tak nějak celonárodně, aby v krátkém čase došlo u mnohých k rozčarování z bezradnosti a smutku nad zjištěním, že v rámci vlastní svobody se budou muset sami rozhodovat, co udělají dnes a zítra, protože jim už nikdo nediktoval, co si mají myslet, co musí a co naopak nesmí. Že je současná doba nutí rozlišovat v záplavě informací ty, které jsou důležité a pravdivé a naopak. Že pokud se chtějí opravdu vyznat ve složitém světě, musí stále více a více používat kritické myšlení.

Kdosi kdysi prohlásil, že Češi jsou vášniví bojovníci za svobodu, kterou však v prvním kritickém okamžiku zase pokorně odevzdají do rukou tyranů. Chci věřit, že tento výrok už snad definitivně pozbude platnosti.

Prevzato z blogu Tomáš Vodvářka se souhlasem autora

Má se Evropa bránit sama? Neviditelný pes 20. 11. 2018 Roman Joch

Na jaře oslavíme 70 let NATO a 20 let našeho členství v něm. Vážme si jeho existence

Příští rok (4. dubna) bude Severoatlantická aliance slavit své sedmdesáté narozeniny a necelý měsíc předtím (12. března) my, Česká republika, oslavíme dvacet let našeho členství v ní.

Občas i klišé může být pravdivé. A pravdivé klišé říká, že NATO je jednou z nejúspěšnějších obranných aliancí v dějinách. Jen vzpomeňme: v dobách jeho vzniku byl

americkým prezidentem Harry Truman a vrchním spojeneckým velitelem v Evropě Dwight Eisenhower. Josif Stalin ještě žil, stejně jako jeho hlavní popravčí Lavrentij Berija. Po nich přišli Chruščov, Brežněv, Andropov, Gorbačov (ano, vím, Černěnko...). Nikdo z nich však nezaútočil. Nikdo nedal rozkaz k útoku na Západ. NATO zafungovalo tak, jak bylo koncipováno. Jako prostředek k odstrašení. Nejlepší obranná aliance není ta, která války vyhrává, nýbrž ta, která v nich nemusí bojovat, protože je tak silná, že se jí nikdo neodvážá napadnout.

Rok 1989 a konec studené války: nakonec se z Evropy radioaktivní poušť nestala. Svoboda její západní části byla uchráněna, a navíc byla rozšířena i do její východní části. Symbolických deset let poté tři středoevropské země do NATO vstoupily. A nyní je to už dvacet let, co jsme členem.

Nejdříve plňme závazky

Francouzský prezident Emmanuel Macron se vyslovil ve prospěch silné evropské armády, která by byla schopna Evropu bránit před Ruskem, Čínou... a podle určitých verzí i Amerikou. Elysejský palác to však vzápětí dementoval, prý šlo o špatný překlad. A my nemáme důvod francouzskému prezidentovi nevěřit, je to přece jen hlava spojenecké, spřátelené země. Ale zvažme tu jeho tezi: měli bychom vytvořit evropskou armádu s jednotným vrchním velením?

Dle mého názoru je to otázka sekundární. Naším primárním úkolem je dávat na obranu dostatečné prostředky. Snažit se mít dostatečnou obrannou kapacitu, což prakticky znamená dávat na obranu alespoň dvě procenta hrubého domácího produktu. A až pak, až splníme své spojenecké závazky, můžeme přemýšlet o struktuře velení. Nejdříve dvě procenta HDP na obranu – a až následně diskuse o tom, zda evropská armáda ano, či ne.

Ale abych neutíkal a otázce se nevyhýbal. Jaký je můj názor na jednotnou evropskou armádu? Mým názorem je: Nikdy neříkej nikdy... Za normálních okolností bych to za nejefektivnější nepovažoval. Ale člověk nikdy neví, co nám budoucnost přinese.

V těch nejpesimističtějších dnech přelomu května a června 1940, když se ukazovalo, že Francie asi kapituluje a defétisté získají navrch, tehdejší britský premiér přišel se šílenou a zároveň geniální myšlenkou: spojme obě země v jeden stát. Nevadí, že nás tady a teď obsadí, budeme bojovat dál, budeme bojovat z Alžírsko, budeme bojovat z Kanady, nikdy se nevzdáme... Byla v tom churchillovská megalomanie, ale i genialita, spojit Británii s Francií a jejich říše a kolonie do jednoho státu. Francie se tehdy rozhodla jinak. Když generál Charles de Gaulle navrhl maršálu Pétainovi, že nic není ztraceno, že lze bojovat z Alžírsko, starý maršál mu odpověděl: „... Mladý muži, svou vlast nenosíme na podpatcích svých bot.“ Čímž chtěl naznačit: Alžírsko není Francie, tentokrát jsme prohráli.

To byla dobrá konzervativní odpověď, ale de Gaulle měl lepší: Francie, to není jen určité teritorium, Francie, to je určitá idea. A když Francie dopustí, aby její morální páteř byla zlomena, už nebude Francií. Takže *La Résistance*.

Vděčnost za svobodu a bezpečí

Proč to říkám? Protože v momentu, kdy by hrozilo, že Rusko skutečně napadne Pobaltí, vyslovím se pro Spojené státy evropské a sloučení členských zemí EU do jednoho státu a pro sjednocení všech národních armád do jedné armády evropské. Ať Putin (či ten, kdo přijde po něm) ví, že mu nebude stačit zabít jen Estonce a Lotyšce a Litevce, ale bude nás muset zabít všechny.

Takže nepatřím k eurofobům, kteří šmahem odmítají všechny Macronovy nápady. Patřím k těm, kdo říkají: Počkejme a uvidíme. Společná evropská armáda? Možná ano, jednoho dne. Ale zatím ještě ne. Dnes ten den ještě nenastal. Nejdřív, prosím, dvě procenta HDP...

Až budeme vstupovat do roku 2019, budeme mít dost důvodů k vděčnosti. K vděčnosti za třicet let svobody a bezpečnosti, jaké jsme po většinu historie neznali. K vděčnosti za dvacet let členství v Severoatlantické alianci, která nám tu bezpečnost zajišťuje. A k vděčnosti za to, že nyní my můžeme na oplátku pomoci druhým, např. Pobaltí. Když budeme vstupovat do roku 2019, roku sedmdesátého výročí NATO a dvacátého výročí našeho členství v něm, měli bychom vzpomenout na ty, díky kterým jsme teď tady, ve svobodě a bezpečí. Na Trumana a Eisenhowera, na Churchilla a de Gaulla, na Adenauera a Kohla, na Wojtyłu a Reagana.

Díky tomu, že jim kolovala v žilách krev a ne voda, díky tomu, že se nenechali zastrašit, jsme i my dnes svobodní.

Kdo je tady vůl

Neviditelný pes 21. 11. 2018 Luděk Frýbort

aneb Patálie s marrakešskou smlouvou

Sednu si ráno k počítači, hledám, jestli ve zprávách najdu něco o té marrakešské smlouvě – ani muk. No, rozumím tomu. Který politik či novinář by se odvážil ji otevřeně zpochybnit, vysloužil by si nálepku rasisty a fašisty. Který by ji hájil, byl by u naprosté většiny obecnstva za vola. A být vůl je v podmínkách parlamentní demokracie věc háklivá, popularitě a tudíž ani politické kariéře nesloužící, takže je lepší o řečené smlouvě vůbec nepsat a nemluvit, a basta.

Ale třeba vážený čtenář přesně neví, co je Marrakeš, kde je Marrakeš, jakou smlouvu v té Marrakeši kdo upekl, s kým a o čem; i uvádím, že jde o jedno ze čtyř tzv. královských měst v Maroku a asi také nejpěknější a nejzajímavější, zdařilá syntéza orientální barvitosti a funkční modernity. No, a abychom přešli k věci, právě v této Marrakeši byla 15. dubna 1994 sepsána a stočtyřadvaceti státy světa přijata smlouva – cituji – o *bezpečné, spořádané a regulované migraci*. Může být zarážející, že kolem ní vypukly rámusy a tahanice zrovna teď, když o ní celých čtyřadvacet let dohromady nebylo slyšet, avšak nedivme se. V roce 1994 ještě slovo *migrace* nemělo ten varovný, apokalyptický zvuk, jakým zaznívá dnes; ještě se nepohnuly staticíkové a snad už milionové davy ze zbídačelých, zejména afrických zemí, aby našly nový, sytější domov v bájně blahobytné Evropě.

To ovšem má své háčky, pro něž není starousedlé evropské obyvatelstvo vyhlídkou na realizaci marrakešské smlouvy nikterak nadšeno. Současný podíl africké složky činí v evropském obyvatelstvu 9 milionů duší, a už dnes je s těmi dušemi leccjaká potíž a patálie. Má-li být popuštěna uzda neomezené migraci, byť i bezpečné, spořádané a regulované, lze dle odborných expertiz počítat s tím, že do padesáti let nastoupá na 200 až 300 milionů. Přitom duší nekvalifikovaných, z nemalé části negramotných, v hospodářském systému západní země nepoužitelných, na sociální dávky odkázaných. Netřeba schopností věšteckých k předpovědi, že takový náklad evropský ekonomický oslík neunes; že se pod ním zhroutl a představa blaženého života v hříšně bohatém (dejme tomu) Německu či Švédsku s ním. A může být i hůř. Ona ta migrace vůbec nemusí být bezpečná, spořádaná a regulovaná; nebylo by to poprvé, kdy by se představy plánovačů zřítily pod tíhou reality. Co když se miliony migrantů, slavné marrakešské smlouvy nedbající nebo o ní ani nevědouce, pohnou každý, jak Alláh dá? Když jich nebudou anoncovaných 300 milionů, ale miliardy? Protrhne-li se jednou hráz, povodeň už nikdo nezastaví; nepředstavují si naši politikové a vlivné intelektuální elity migrační mechanismy příliš idylicky, neřku-li naivně?

Ovšem: stanoví marrakešský dokument, že není jeho účelem migraci zastavit, nýbrž ji legalizovat. Nuže, nic není snadnějšího. Usednou páni státníci, lejstro podepíší, zlegalizují. Dala by se tak zlegalizovat i potopa světa, i zánik Říše velkomoravské, i vraždění nevíňátek betlémských. Jenže co dál? Jest podivno, že politici borci mající znění marrakešské smlouvy málemže za jedenácté přikázání boží, jaksi nezahrnují do svých propočtů faktor tak podstatný, jakým je veřejné mínění, nebývající vždy v souladu s míněním vyjadřovaným v novinách a z lavic parlamentních. Ono je sice mnohému pánu od politiky na nose znát, že by nejraději poslal k čertu celou demokracii i s volbami a podobnými krámy a vládl sám dle svého osvíceného rozumu, zatím to ale tak daleko není a politik i nejvýše postavený se musí ohlížet, co čemu řekne občan a volič. I nevyplácí se vládnout bez ohledu na občanské mínění, jak to – mezi jinými – pocítila naše spanilomyslná paní kancléřka Angela Merkel.

Svět se mění, co platilo ještě před pěti lety, neplatí dnes naprosto; témata, s nimiž vyjížděly do volebních bojů tradiční partaje, ztrácejí aktualitu a vše překrývá téma jediné: jak zachovat z tisíciletí vývoje vyplynulší křesťansko-západní charakter evropských zemí, jak jej nenechat rozvařit v multikulturní kaši. Marrakešská kompaktáta do toho vpadají jako hrom do police; lze mít za to, že by se občan a volič pěkně poděkoval za nabídku dalších milionů až stamilionů příšleců z rozvrácených, zejména afrických států a pastátů. A hodlá-li řečený dokument zamezit v Evropě – cituji –

xenofobii, rasismu a diskriminaci, můžeme si být jisti, že dosáhne pravého opaku: pokud takové sentimenty opravdu a nezveličeně v současné Evropě existují, realizace návrhů v něm obsažených je ještě zostrí a vyhrotí. Pročež, páni novináři a politikové, jakož i vy, akademičtí krasoduchové: chcete-li opravdu, aby vám nevěřil už ani pes, jen směle do toho. Sláva té marrakešské úmluvě, geniální řešitelce hlavolamů nastalých i teprve se chystajících!

Ale snad abych si přestal tropit šprťouchlata z instituce tak vážené, jakou je Organizace spojených národů; neboť ona to byla, kteráž podpořila znění marrakešské smlouvy svou autoritou. Jenže... nu ano, je zde jakési jenže. Instituce vznikají za určitých podmínek a vycházejí z určitých předpokladů; ale čas nestojí, co mělo smysl v době svého vzniku, za nějakou desítku let může být obtížné v tom nějaký smysl najít. To se přihodilo i milé Organizaci spojených národů. Založilo ji 1. ledna 1942 šestadvacet států Evropy a Severní i Jižní Ameriky, nepochybně demokratických a demokracii hájit připravených: když 25. června 1950 vtrhly armády komunistické Severní Koreje do jižní části země, bezpečnostní rada OSN zorganizovala mezinárodní vojenské síly, ty daly komunistům na frak a zase je vyhnaly. To bylo také naposledy, kdy Organizace spojených národů ještě k něčemu byla. Když evropské mocnosti o málo později rozpouštěly své koloniální říše, připojovaly se k ní další a další státy, až dosáhla dnešních 193 členů, s výraznou převahou státních útvarů chaotických, bídou a korupcí prolezlých, nicméně nadaných právem rozhodovat o osudech planety Země. I není divu, že takto uspořádaná OSN dbá spíš zájmů většiny svých členů, nadto stížených katastrofálním a stále se stupňujícím přelidněním. Že neopomene příležitosti hodit co největší část své zátěže na hřbet dosud funkční a jakž takž prosperující Evropě, k čemuž se marrakešská kompaktáta převýborně hodí. Jest otázkou, musíme-li si to dát líbit. Snad ještě i my máme právo rozhodovat o sobě samých; a přivolili bychom, ne zrovna ochotně, ale přece, přijmout do svých zemí nějaký ten statisíc – miliony raději ne – ztroskotanců v konkurenčním zápase civilizací, kdyby to aspoň bylo něco platné. Ale ono není, nebude, být nemůže. Za každého milosrdně přijatého běžence se v zemích původu narodí, zdrženlivě kalkulováno, deset adeptů téže kariéry; i neuleví se jim, ani co by se za nehet vešlo, zato našim zemím se znamenitě přitíží.

Mají dějiny své hodiny pravdy a jedna z nich, jak vše naznačuje, udeřila právě nyní. Buď něco uděláme a ono to nemusí dopadnout dobře, nebo neuděláme nic a dopadnout nedobře to musí. Co by nám tedy bylo třeba podniknout, aby škoda byla co nejmenší... ať jsem třeba nekorektní pes, ale zbavit se závazků dávno pozbyvších jakéhokoli smyslu, přeslavné OSN nevyjímaje. Účelnější by byl svazek nejen dle jména demokratických zemí, přibližně takový, jaký před osmašedesáti lety vyřešil korejskou krizi. Ostatně už takový máme; zniť jeho název NATO. Zbývá jen vybavit jej krom síly zbraní i mocí politickou, a co víc a především: nenaslouchat radám věčných lidstva spasitelů a zářných zítřků budovatelů, jimž se ještě nestalo, aby se svými chimérami nespádli parádně na nos, a spadnou na něj i kdykoli příště.

Čímž jsme zase zpátky u té marrakešské smlouvy. Ještě máme své občanské hlasy; užijme jich. Podpořme síly mající dost odvahy k odmítnutí sebevražených usnesení. Pošleme k čertu jejich autory i s celou marrakešskou smlouvou, zmetkem vymyšleným k vmanévrování západní společnosti do role mátožného houfu, v němž rozhodují... ne zrovna osoby nepřátelsky naladěné. Jen obmyslné, chytré kličky k dosažení svých cílů vymýšlející. Poslyšme, co k výše zmíněným patáliím podotýká pan Jean-Claude Juncker, lucemburský to premiér a předseda Evropské komise:

Na něčem se usneseme, představíme veřejnosti a počkáme nějaký čas, jestli se něco stane. Nestrhně-li se žádný velký pokřik ani vzbouření, protože smysl usnesení většina lidí vůbec nechápe, postupujme krůček po krůčku dál, až už není cesty zpátky.

Srozumitelněji řečeno, má pan Juncker – zajisté že velký demokrat – své spoluobčany za voly, jež lze vodit na oprati, kamkoli se mu hodí, když na to ovšem jde chytře. Bylo by načase dát mu najevo, kdo je tady vůl. Kdo připravuje zánik své vlastní civilizace... příznám se, že ani s vypětím vši fantazie nedokážu pochopit, jaký zájem na tom on a jemu podobní mohou mít.

Odkud pohoršení přichází Neviditelný pes 27. 11. 2018 *Luděk Frýbort*

Tak se nám prý v Německu šíří antisemitismus, oznamuje denní tisk. Divné. Žiji v Německu už čtyřicet let, a ještě jsem se nesetkal ani s náznakem nějakého antisemitismu. Ostatně je Německo vzhledem ke své nechvalné minulosti na projevy protizidovských vášní obzvláště háklivé; i kdyby někdo takové sentimenty choval, na veřejnost s nimi nevyrukuje, aby se nedočkal označení za nácka, ne-li soudních procesů. Ještě divnější je zpráva z téhož pramene, dle níž se antisemitismus rozmáhá ve Švédsku, kde o žida dohromady nezavadiš (0,0015 % z celkového počtu obyvatelstva). Kde se ty zvěsti vzaly?

No kde. Když někdo něco nakousne, měl by také dopovědět, vážení páni žurnalisté. Zajisté, že se v obou uvedených zemích vyskytuje... antisemitismus je příliš slabé slovo. Žlučovitá, z mezi rozumu se vymknuvší protizidovská nenávisť: muslimská. On je islám vůbec dost nenávislné... zdráhám se napsat náboženství. Spíš rozkazovačná, odporu nesnášející ideologie, nespokojující se s ničím méně než poddáním všeho světa své pravdě, jediné, samým Bohem dané, dokonalé a nezměnitelné. Kdokoli ji odmítne přijmout, ač mu byla zvěstována, je hoden pohrdání na tomto světě a příšerných (rače si počíst v koránu) trestů na onom. Jak dokládá – mezi jinými – súra Prostřeného stolu: *Vy, kteří věříte! Neberte si židy ani křesťany jako přátele, neboť oni jsou si přáteli jedni druhým. Kdokoliv z vás se s nimi spřátelí, ten stane se jedním z nich, a Bůh věru nepovede lid nespravedlivý.* A praví Bůh prostřednictvím téže súry: *Uvrhli jsme mezi ně (muslimy a nevěřící) nepřátelství a nenávisť až do dne mrtvýchvstání.* Z čehož vidíme, že ani my křesťané, ať jakkoli vlažní a příkazy evangelií do puntíku neberoucí, nejsme tak říkáje za vodou.

Avšak zpátky do Švédska: vracela se v dubnu minulého roku jedenáctiletá holčička Ebba Åkerlund ze školy a měla tu smůlu, že se připletla do cesty mstiteli Alláhovu, usmyslivšímu si získávat respekt své víře pomocí nákladáku. No, nebylo to poprvé; k likvidaci nevěřících užili radikální islamisté tohoto dopravního prostředku už nejednou. Že ale natrikrát rozervané tělíčko nešťastné Ebby nenašlo pokoj ani v hrobě, že byl její náhrobek opakovaně zneuctěn pachateli neznámými pouze v tom smyslu, že je nikdo nepopadl za ruku... to už se tak často nestává, v tom už se projevil vyšší, koncentrovaný stupeň nenávisť. Čiň islamistovi dobře, terorem se ti odmění, dalo by se modifikovat známé pořekadlo o čertu a pekle. Na Švédsko padne jako ušité; není snad v Evropě země, která by se k islámu stavěla ohleduplněji, a přece... Nebo právě proto? A co s tím? Asi trochu rozlišovat, řekl bych. U nás v Německu je náboženská svoboda (Religionsfreiheit) zakotvena v ústavě; v evropském měřítku slouží témuž účelu Charta základních práv. To je možná ušlechtilé, ne ale zrovna moudré. Kdyby měla platit rovnost všech náboženských učeních bez ohledu na obsah, mohl Hitler vyhlásit nacistickou ideologii za náboženství, hákový kříž za náboženský symbol a byl by z dosahu jakékoli kritiky. Jenže on, trouba, na to nepřišel... ale nic, zjišťuji, že začínám šaškovat, hned začnu zase psát vážně.

Rovnost všeho se vším si vymysleli jakobíni, ve skutečnosti však není žádné rovnosti na tomto světě, z čehož nejsou vyňaty ani politické či náboženské nauky. Vždy je třeba přihlédnout k obsahu; a islám, nic si nenamlouvejme, obsahuje leccos neslučitelného s naším pojetím občanských svobod a tolerance. Ne každý muslim je ovšem vražedný fanatik, ale rozhraní mezi umírněným islámem a nenávislným islamismem je plynulé, snadno se přelévá jedno v druhé, i je lépe zachovávat si rozumný odstup od obojího. V zemích zahrady Alláhovy ať si lidé věří, čemu chtějí, ať se nechávají spoutávat příkazy své nesnášenlivé víry, k nám ale ať ji... nezatahují? Ne; my si ji nenecháme zatáhnout. Hrst ukázek ze svaté knihy koránu snad dostatečně objasní proč:

Súra Prostřeného stolu: *A odměnou těch, kdož vedli válku proti Bohu a Jeho poslu a šířili na zemi pohoršení, bude věru to, že budou zabiti nebo ukřižováni či budou jim useknuty jejich pravé ruce a levé nohy anebo budou ze země vyhnáni. A těm dostane se hanby na tomto světě, zatímco na onom světě je očekává trest nesmírný, kromě těch, kteří se kajícně obrátí, než nad nimi získáte moc. A vězte, že Bůh je odpouštějící, slitovný.* Strach pomyslet, kdyby takový nebyl, povím vám. Leda bychom nečekali, až nad námi islám získá moc, abychom se nemuseli kajícně obracet; k tomu je ale třeba kusu vůle, možná i odhodlání plout proti proudu módních dogmat.

Súra Kořisti: *A Bůh věru koupil od věřících jejich osoby i jejich majetky s tím, že jim budou dány zahrady (ráj). A oni bojují na cestě Boží – zabíjejí, a jsou zabijeni. A to je*

slib Jeho pravdivý (ráj), daný v Tóře, v Evangelii, i v Koránu. A kdo věrněji dodržuje slib svůj než Bůh? A tamtéž: Vy, kteří věříte! Když se na pochodu střetnete s nevěřícími, neobracejte se k nim zády! A kdokoliv se k nim v ten den obrátí zády, s výjimkou toho, kdo obrátí se k jinému boji nebo se vzdálí, aby se připojil k jinému oddílu, ten uvalí na sebe hněv Boží a útlukem jeho se stane peklo... Nejste to vy, kdo je zabili, ale Bůh je zabil; nevrhals ty, když jsi vrhal (kopí), nýbrž byl to Bůh, kdo vrhal, aby vyzkoušel věřící zkouškou dobrou...

Což by snad mohlo stačit. Nedivme se pak, že ti, co bojují na cestě Boží zabíjejí a jsouce zabíjeni, občas zabijí někoho mimo pořadí, aby nevyšli z cviku. Nedivme se ani, že pohrdající zákony nevěřících, zhanobí náhrobek jimi zavražděného děvčátka. Sami jsme si vinni. Nedokážeme říci jasně a srozumitelně – tohle je naše země, naše kultura, kdo chce mezi námi žít, musí se jí přizpůsobit, ne my jemu. Ale kdepak, ustupujeme, výhody, výjimky, extrabuřtíky nabízíme, nenávistný antisemitismus, jehož desetina by neprošla našinci, si beze všeho mohou dovolit oni... jak jim nemáme být za blázny?

Návštěva u Stalina

Neviditelný pes 29. 11. 2018 Tomáš Vodvářka

Společnost Postbellum je „pachatelem“ audiovizuální výstavy pod podstavcem již neexistujícího monstra. Je dobré ji shlédnout.

První část je krátká - trvá asi 10 minut - a je možná jen pro malou skupinku lidí. Začíná známým projevem Emila Háchy, který, jsa zahrán do kouta, předává moc nad Československem do rukou Velkoněmecké říše. Poté se začne v rychlém sledu odvíjet komentář a hra světla a stínů 50 let šílenosti, jako je odvoz našich spoluobčanů do koncentračních táborů, atentát na Heydricha a německá odplata, krátké nadechnutí po konci války, abychom vzápětí slyšeli Klementa Gottwalda. Pak ještě jedno nadechnutí na jaře 1968.

Pak nás začne anonymní hlas sladce přemlouvat, že netřeba se bát, že stačí jenom podepsat jeden papír - „on se to nikdo nedoví, nebojte“ - a pak už jen poslouchat své spolupracovníky a okolí a občas si něco poznamenat a předat. Vždyť to přeci nebolí. „My přece všechno víme.“ Vše končí úlevou plné Letné konce roku 1989.

Další část je v jiném sále, kde se před námi odvíjí asi hodinová koláž statečných, méně statečných i zhůvěřilých jedinců a jejich autentické výpovědi. Nechybí hrdinové, kteří pomáhali dostávat Židy z transportu jen tím, že jim podali kyselinu pikrovou, aby zežloutli a byli považováni za infekční, tudíž transportu neschopní.

Jsme svědky lidí, kteří se pracně probíjeli z okupované země, aby mohli poté bojovat proti nacismu na východní i západní frontě. Shodou okolností oba hrdinové skončili v komunistickém koncentráku. Paradox doby? Nejspíše jakýsi „normál“.

Na opačné straně je tam uchován projev Jaroslava Ondráčka, otce známého poslance, který je jednak dodnes hrdý na činnost svého syna v roce 1989 a který si uvědomuje, jaká to byla chyba, že se Praha „neobešla ostnatým drátem a nenechala vychcípát“.

Pan Jaromír Ulč, důstojník StB, plačtivým hlasem sděluje, že je mu líto, jak jeho 20letá práce (rozuměj zatýkáni, výslechy a bití) šla po roce 1989 vniveč. Ten člověk to opravdu myslí vážně. Zdůrazňuje, že on sám nikdy nikomu neublížil. Což mi v principu připomnělo obhajobu hlavního „manažera“ holocaustu Adolfa Eichmanna, který před soudem v Izraeli rovněž argumentoval tím, že on sám nikdy nikoho nezabil. Zdá se, že oba pánové měli k sobě svým pojetím své „práce“ velmi blízko.

JUDr. Karel Vaš nikoho nepřekvapí s výrokiem, že zákon je více než pravda.

Proti nim stojí výpověď Miluše Havlůjové, kterou zatkli i s jejím malým synem, vyhrožovali jí, že jí ho seberou a ona ho už nikdy neuvidí. I v této naprosto šílené situaci odmítla podepsat vázací akt. Vladimír Šuman vzpomíná na svého otce, který v roce 1948 jako soudce odmítl vstup do KSČ a byl na dva roky „zmizelej“, aby byl díky své statečně ženě vypátrán na Mírově. Tam strávil ony roky bez rozsudku, aby po svém propuštění vykonával jen manuální práci.

Galerie statečných i těch z opačného pólu se prezentuje za drátěným pletivem, což rovněž skrývá jistou symboliku. Fotit se tam bohužel příliš nedá, vše je ve tmě.

Celou výstavu shrnuje věta další statečné ženy Dany Němcové, signatářky Charty 77, která říká doslova:

„Strach je operativní nástroj. Když se lidé bojí, tak vzhlížejí k moci jako k něčemu, co je ochrání. Semknou se do houfu a udělají přesně to, co od nich moc očekává a chce.“

Myslím, že i když jde o naši minulost, je výstava silně nadčasová. Je o nás samých a je pro ty, kteří chtějí přemýšlet.

Patří generál StB na universitní půdě?

Neviditelný pes 30. 11. 2018 *Tomáš Vodvářka*

Děkanka Fakulty sociálních věd Alice Němcová Tejkalová pozvala při příležitosti výročí listopadových událostí k diskusi šéfa Státní bezpečnosti. Už jsme opravdu v Absurdistanu?

Jak se dalo předpokládat, generál Alois Lorenc v této diskusi relativizoval svůj podíl na činnosti Státní bezpečnosti, údajně o spoustě věcí nevěděl, minulý režim nebyl špatný atd. Vyhnul se odpovědi, jak to bylo se skartací dokumentů StB, jaká byla ingerence sovětské KGB atd.

Už samotná účast podobných jedinců ve veřejnoprávním prostoru je problematická. Je to na stejné úrovni jako hypotetická účast šéfa gestapa Heinricha Himmlera (pokud by se neotrávil po svém zatčení) na konferenci vězňů přeživších koncentrační tábory. Měřitko je jiné, princip je však stejný. Opravdu je správné umožnit těmto zločincům (kteří samozřejmě nikdy nikoho nezabili, nikoho netloukli a na nikoho nekřičeli), aby mohli své lži veřejně prezentovat?

Státní bezpečnost byl represivní aparát, jehož jedna složka pro boj s vnitřním nepřítelem byla známa všem, kteří měli na stav společnosti a její směřování jiný názor než komunistické vedení země. Výsledkem činnosti StB byli mrtví jedinci, stovky zatčených a uvězněných, desítky vyštvaných ze země, tisíce potomků „závadových“ lidí, kteří se mohli místo vysokých škol realizovat maximálně v geodetických službách. Dodnes žijí svědci, kteří měli s touto organizací bolestné zkušenosti.

Opět se společnost potýká s nedostatkem sebereflexe. Po pádu komunistického vedení nebyl nikdo potrestán za všechny ohavnosti, které tento režim napáchal. Miroslav Štěpán si odseděl dva roky, několik příslušníků StB, kteří byli usvědčeni svými oběťmi, dostalo jen směšné tresty nebo bylo pro dlouhý odstup od svých činů amnestováno.

V těchto lidech (a nejspíše i v jejich rodinném okolí) zůstává přesvědčení, že se toho až tolik nestalo. Koneckonců pěkná pense za dlouholetou službu vlasti to jen potvrzuje. Pan Ondráček starší – otec současného poslance za KSČM a nositele vyznamenání od Svazu bojovníků za svobodu – chtěl Prahu obehnat ostnatým drátem a vychcípát. Lze s úspěchem předpokládat, že podobný názor má dost lidí tohoto „zvláštního ražení“. Teď jim přijde naprosto normální, že jejich bývalý šéf svobodně vystupuje na půdě Alma mater.

V jiných lidech – těch, kteří byli uvězněni, mláceni, vyváženi za město v zimě jen v lehkém oblečení, lidech, kteří byli násilím deportováni za hranice vlasti, lidech, kterým bylo vyhrožováno odebráním dětí, dalším, kterým režim zařídil skvělou životní perspektivu v kotelnách atd. – zůstává vedle nízké pense (vždyť nepracovali pro blaho země, že) i pachuč hnusu v ústech, že podobné kreatury mohou klidně žít a dokonce své lži a apolozezi režimu pronášet zcela bez uzardění a bez slova omluvy.

Odpověď na otázku v úvodu článku je jasné ne. Pokud byl režim natolik slabý, že se nedokázal s podobnými zločinci vyrovnat soudně tak, jak by bylo záhodno v každé normální společnosti, měli by kompetentní lidé na čele fakult či jiných vzdělávacích institucí mít natolik pevné morální zásady, aby je zcela eliminovali z veřejné scény a ještě deklarovali své pohrdání podobnými charaktery. Vždyť jde o pedagogy, od nichž se mladá generaci učí ujasňovat si své postoje.

Opravdu není demokratické, že ve veřejném prostoru bude mluvit sadistický bachař Alois Grebeníček a jeho oběť, každý po pěti minutách.

Mrtvý misionář

Neviditelný pes 3. 12. 2018 *Eva Kislingerová*

Ber, nebo nech ležet!

Před časem probleskla médií informace o dramatické smrti amerického misionáře Johna Allena Chaua. Tento bohubilý muž se rozhodl, ač nikým nepozván, navštívit indický kmen Sentinelců žijící v absolutní izolaci na odlehlém ostrově v Bengálském zálivu. Misionář byl přivítán šípy, na následky zranění zemřel.

Jeho smrt vyvolala pochopitelné emoce. Nicméně, jak vyšlo brzo najevo, ti, kteří z jakýchkoli důvodů prahnou po návštěvě onoho ostrůvku, vědí předem dvě věci. Jeho obyvatelé o žádné návštěvy nestojí: k nezvaným hostům se proto chovají mimořádně nepřívětivě. Kromě toho Indie své Sentinelce chrání a vláda nechá uplatňovat kmenové vůdce vlastní vizi práva. Spravedlnosti tak nebude učiněno zadost: žádný z víceméně vrahů nebude potrestán.

Na tuto pro mnohé z nás stěžejší pochopitelnou skutečnost poukázal v rozhovoru pro Aktuálně.cz etnolog Mnislav Zelený. Tento muž věci nepochybně znalý, lidově řečeno „na férovku“, konstatoval, že si nebohý misionář může za svou smrt sám, neboť kmeny mají své zákony, které je nutno respektovat. Přestože si na rozdíl od pana Zeleného rozhodně nemyslím, že „zásadní bělošský postoj je vykořisťovat“, má v tomto ohledu, alespoň podle mého názoru, pravdu.

Přesto bych byla opravdu velmi nerada, kdyby snad někdo pojal tento blog jako výraz mých sympatií k jednání vrhačů šípů kmene Sentinelců. Zároveň ale rozumím tomu, že na rozdíl od naší civilizace jsou vůdcové Sentinelců schopni určit jasná pravidla, tato prezentovat světu a dodržovat je. Jsem si proto takřka jista, že žádný misionář v dohledné době jejich ostrov nenavštíví. Přitom mohl náčelník nejspíše primitivního kmene prohlásit cosi ve smyslu, že to zvládnou; ostatně nasytit jednoho mírumilovného a zvědavého misionáře by určitě nebyl problém. Sentinelci se ovšem rozhodli vyslat pro ně neznámému světu jasný signál, v tomto případě z našeho úhlu pohledu mimořádně barbarský, že si chtějí svůj svět spravovat sami. A kdo se šípů bojí, ten ať zůstane doma.

Pochopitelně, že ani v čase, kdy nejmocnější muž světa Donald Trump povolal na mexické hranice armádu a vojákům povolil užít „smrtící sílu“, nevolám po zavedení sentinelckých poměrů na území starého kontinentu. Naštěstí jsme vyrostli, žijeme a pevně doufám, že budeme žít v diametrálně odlišném světě, který se musí vypořádat s těmi, kteří zrovna nehodlají ze 100% sdílet naše hodnoty, či spíše to, co z těchto hodnot zbylo, jinak, než s pomocí šípů. Je ovšem nejvyšší čas začít určovat pravidla a vysílat do světa jasné signály srozumitelné i těm, jejichž představy o společném soužití jsou na hony vzdáleny naivním ideálům misionářů.

Převzato z blogu se souhlasem autorky.

Moje sestra demokracie

Neviditelný pes 3. 12. 2018 *Terézia Mlýnková Išková*

Naše Demokracie je jen o pár měsíců starší než já. Ráda proto říkám, že jsme spolu vyrůstaly a já po jejím boku prožila celý svůj dosavadní život. Zatímco však dřív byla mou neodlučnou kamarádkou, v posledních letech se mi začala víc a víc vzdalovat.

Obě jsme se narodily před 28 lety. V prvních měsících a letech našeho života jsme byly výsostně opečovávané. Tak jako si mí rodiče vážili mé přítomnosti na tomto světě a chránili mě, tak si lidé v naší zemi vážili, že konečně mohou žít s Demokracií, a nenechali by nikoho, aby jim na ni sahal.

Postupně jsme se učily novým věcem. Naučily jsme se chodit, mluvit a užívaly si bezstarostné, ale někdy i bouřlivé období na začátku devadesátých let. I v našem případě se dá mluvit o tom nejkrásnějším období. Období dětství.

Jak jsme ale začaly růst, logicky jsme se začaly čím dál víc měnit. Přišlo na první přešlapy a průsery. V pubertě udělá člověk spoustu ukvapených rozhodnutí a často udělá i něco nesmyslného. Přicházejí však i velmi důležitá rozhodnutí, která pak

ovlivní celý náš další život. Jako např. kam jít na střední školu nebo zda přistoupit k Evropské unii.

Postupně jsme dospěly až k plnoletosti, a tak se od nás začalo čím dál víc očekávat. Měly jsme se naučit zodpovědnosti, spolehlivosti a spravedlnosti. Zatímco já jsem vystudovala vysokou školu, našla si práci, stala se zastupitelkou a matkou a postupně jsem byla čím dál rozumnější, moje o pár měsíců starší sestra se začala ve svém konání stále více ztrácet a spoustu lidí opakovaně zklamávala.

Už to nebyla ta skvělá kamarádka, díky které každý mohl dokázat, co chtěl. Začala být podezřivá, arogantní, neférová, nespolehlivá a zlá. Najednou dovolila spoustu věcí, které by dřív okamžitě odsoudila. Dovolila, aby lidé opět začali donášet jeden na druhého. Dovolila, aby bylo na lidi podnikající nahlíženo podezřivě, a začala jim co nejvíce znepríjemňovat život. Dovolila, aby nám byla brána polovina výplaty a ta se ztratila v předražených státních zakázkách. Dovolila, aby se do nejvyšších státních orgánů dostali politici, kteří dřív ubližovali spoustě lidem. A v neposlední řadě také dovolila, aby premiérem naší země byl trestně stíhaný člověk. Dovolila to, co by pro ni bylo ještě před pár lety nemyslitelné.

Ano, Demokracie vyrostla do podoby, kterou asi nikdo z jejích rodičů před 29 lety nepředpokládal. Je to vlastně celkem nepodařené dítě. Takové, do kterého jeho rodiče vkládali obrovské naděje, a ty se nenaplnily. Takové, na které se rodič dívá a nemůže v něm rozpoznat to nevinné a bezprostřední dítě, které dělalo každému radost.

Není ale nakonec to, co vyrostlo z Demokracie, chybou jejích rodičů? Není to tak, že si postupně přestali vážit její přítomnosti, až ji začali brát tak samozřejmě, že si přestali všimnout, co dělá? Nejsou právě její rodiče ti, kteří ji ukázali, jak škaredě se může chovat k druhým? Nejsou to právě její rodiče, kteří ji naprostou většinu času ignorují, a to zejména ve chvílích, kdy se mají zvednout a jít ji usměrnit?

Ano, chyba není v Demokracii, ale v nás. Demokracii po dlouhé době temna a pod vlivem ostatních států nezvládáme. Stát je moc velký a náš národ ho nezvládá řídit. Rozbujel se do takových rozměrů, že nám dnes spíš škodí, než pomáhá. Snižme zapojení státu do našich rodin a zaměřme se na demokratické řízení parlamentu, který zajišťuje pouze několik základních funkcí státu. Chtějme kvalitu a ne kvantitu. Stvořili jsme něco, co sami nedokážeme ovládat, a teď na to doplácíme.

*Autorka je radní města Hodonín, členka Republikového výboru Svobodných
Převzato ze Svobodni.cz se souhlasem autora*

Mohamedánský feminismus

Neviditelný pes 4. 12. 2018 Ota Ulč

Mohamed Atta, který se přičinil o zkázu první věže manhattanského World Trade Center, sepsal závěť s instrukcemi, že si nepřeje, aby těhotná žena nebo jiná nečistá osoba se zúčastnila jeho pohřbu. Rovněž zakázal, aby k jeho hrobu kdy přicházely jakékoliv ženy. Podivný to požadavek bývalého studenta architektury v Hamburku: tolik snad mohl předpokládat, že plánovaným nárazem velkého letadla příliš tělesných zbytků nebude k dispozici. Americká televize uvedla interview s ženou iránského původu, bývalou manželkou bin Ladinova bratra. Svatba se konala v Saúdské Arábii, leč v nepřítomnosti manželky, příslušnice podřadného pohlaví – zastupoval ji jeden z mužských příbuzných. Popsala setkání se světově proslulým třeskutým teroristou, jak přišel za svým bratrem, jejím manželem, zaklepal na dveře příslušné komnaty, vešel a v hrůze vyjel při spatření této své nové švagrové. Ne že by byla v nedbalkách či dokonce nahatá, ale měla ve vlastní domácnosti nezahalenou tvář. A před tak citlivým puritánem se třásl a snažil se ho dopadnout celý svět.

Zatímco někteří Attovi spolusebevrazi za pobytu na Floridě navštěvovali noční kluby kochat se striptýzem a popíjet koránem přísně zakázaný alkohol, víc bylo těch, kteří věšeli ručníky na zdi pronajatých prostor: chránili se před pohledem na portréty nedostatečně oblečených žen. Rada odborníků hodnotí takové počínání jako *insecure masculinity* – že ženy děsí tenhle druh mužů.

Tolik mohutných kroků vzad, v porovnání třeba s předmohamedánskou Kleopatrou! Naparfémované plachty její lodí oznamovaly nozdrám čekajících davů, že se blíží elegantní, svůdná pletichářka, mocnářka. A dva tisíce let poté se ženám s rostoucí intenzitou začala přisuzovat role téměř na úrovni tažného dobytčete. Vinu však nelze

přičítat Mohamedovi, zakladateli islámu, jemuž se v roce 610 zjevil anděl Gabriel, posel Boží, s instrukcemi, s nimiž se pak dostavoval dalších dvaadvacet roků, až do Mohamedovy smrti ve věku 62 let. Tak vznikl korán – závazná rukověť každého muslima. Převážná většina pravidel, zhruba 80 procent, se týkala manželského života a počínání žen. Tohoto zakladatele islámu lze věru považovat za jednoho z osvěcených reformátorů světa: zakázal zabíjení novorozeňat ženského pohlaví, zatracoval otroctví a též povinnost bratrů zemřelého oženit se s jeho vdovou; též přiznal ženám právo dědické a vlastnické. Nepřikazoval jejich zahalování od hlavy až k patě a svůj dospělý život zahájil jako monogamní tvor. Mohamed ovdověl, když mu bylo padesát roků. Ve zbývajících dvanácti letech života monogamie zanechal a pojal manželku devět až dvanáct, neví se přesně. Souvěrcům však povolil limit čtyř žen. Zavedení polygamie mělo socio-ekonomické opodstatnění, zejména po velkých bitvách, kdy se ztrátami na bojištích přibývalo příliš vdov a sirotek, o něž bylo třeba se postarat. Těmto ohleduplným jistotám však neprospívalo manželovo právo rozvodu uskutečněného pouhým svoláním „Zapuzuji“ třikrát za sebou. Obrana proti zevšednění, příjemná omlazovací rotace kádrů je tak zaručena. Polygamie přežívá v muslimském světě do těchto dnů. Fundamentalistické charitativní organizace v Kuvajtu a Emirátech dokonce poskytují značné finanční prémie mužům ochotným dát se na mnohoženství. Pobídka takové hmotné zainteresovanosti by nezůstala bez příznivé odezvy i v České republice.

Mimomanželské intimní hrátky korán však zakazuje, s výjimkou obcování s manželkou nemuslima právě zabitého v bitvě. V Saúdské Arábii odsoudí cizoložnici k smrti ukamenováním. Částečně ji zahrabou do země a veřejnost je vyzvána jít se strefovat – pokud možno menšími oblázky, aby poučná podívaná déle vydržela.

Slovo „islám“ znamená „poslušnost, podřízení vůli Boha“. Ve značném kontrastu s křesťanstvím a ústavně zaručovanou odluhou církve od státu, islám je nástrojem legitimacy moci a dominuje všem aspektům života. Šaría, islámský kodex zákonů, obsahuje detailní příkazy, jak si počínat v každodenní existenci – jak se česat, ba i kterou nohou vstoupit na záchod.

Prorok pravil, že když manžel povolá manželku ke svému loži a ona odmítne, andělé ji budou až do rána proklínat. Vzdor doporučení téhož proroka zacházet se ženami slušně a být k nim laskavý nejen feministky hodnotí mohamedánský způsob života jako výstražný příklad misogynie – pohrdání ženami, jejich diskriminace v přemnohých podobách. Otec vybere dceři manželského partnera, nejraději bratrance z otcovy strany, a když podarovaná nebude souhlasit, hrozí jí smrt. Manžel zaplatí za nákup nevěsty a ona se stane jeho majetkem. On prosazuje disciplinu v rodině, s právem neposlušnost trestat, třeba i zabitím ženy či dcery, a stát nezasáhne. Příliš vzdělaní dívky škodí. Byla by z ní svěhlavička a stala se neprovdatelnou. Jednou z velkých neřestí je přílišná ženská upovídánost. Muži baží po pasivní putičce, poslušné ženě v domácnosti za vysokou zdí. Ostatní svět je jí zakázán a může, příslušně zabalena od hlavy k patě, do něho nahlédnout jen v doprovodu mužského příbuzného. U soudu svědectví ženy má poloviční hodnotu svědectví muže. V případě znásilnění trestána bude žena, neboť neměla vyprovokovat mužův chtíč.

Psychiatr aby vysvětloval vztah fundamentalistů k ženám. Ultrapurité jim přidělili roli strašidla, úhlavního nepřítele, ne zcela nepodobného údělu židů za nacistů a třídních nepřátel za komunistů. Fatma A. Sabbah, autorka knihy *Woman in the Muslim Unconscious* (Pergamon Press, 1984), s odvoláním na dva proslulé středověké texty prezentuje groteskní vize muslimské ženy jako méněcenného stvoření sexuálně všežravého, nenasytitelného, neukojitelného. Vagina = upír bažící po penisech maximálních, mužům zpravidla nedosažitelných dimenzí. Takto jsou však vybaveni oslové a zmíněné literární skvosty zaznamenávají dramatické akty zoofilie. Primárním posláním ženy je však zachování rodu a ještě větším nepřítelem než důkladně vybavený osel je sperma jiného muže. Cizoložství tedy nutno trestat smrtí a týž osud postihne nevěstu, dříve již poskvřelenou. Čest, dobré jméno muslimské rodiny zaručuje skromnost a cudnost jeho žen. Mýtus panenství zaujímá centrální místo v patriarchálním islámu a ne jeden zdroj tvrdí, že harmonický průběh svatební noci bývá nezřídka zaručen předchozí návštěvou u gynekologa, zručného vyrobit zdání nedotčenosti procedurou známou jako *hymen restoration*.

V islámském povědomí je koncept manželského páru jako unie dvou rovnocenných partnerů málo pochopitelný. Manželka je pouze prodloužením, doplněním manžela, v případě polygamisty doplněním pouze jednou čtvrtinou. Jestliže však je žena

neukojitelný upír, jak může manžel ukojovat čtyři upíry? Lichá to otázka: primární oddanost muslima je k Alláhovi. Aby se mohl na takový úkol plně soustředit, nesmí být zatěžován starostmi o docilování sexuální satisfakce, od toho je žena, aby ho uspokojovala, a ne aby on se zabíral jejími pocity. Muž musí kontrolovat své žádosti (*shahwa*), žena je ztělesněním této žádosti, která beztoho pochází od ďábla. Tímto přibuzenstvím ženy a ďábla oplývá islámská náboženská literatura. Však islám nás učí, že většinu osazenstva pekla tvoří ženské postavy.

Na změněné roli žen se k jejich neprospěchu značně poznamenal zub času. V prvopočátcích islámu ženy byly politicky a ekonomicky aktivní, vyskytovaly se ve všemožných rolích po boku mužů a tento stav přetrval až do nedávné doby. V padesátých letech 20. století ženy usedly na ministerská křesla, dřív, než se tak stalo v západních zemích. V roce 1988 Benazir Bhutto se stala vládní předsedkyní muslimského státu s tradičními zákony o podřadném údělu žen.

V koránu není zmínka o závoji, jímž by žena musela halit svou tvář. *Chador, purdah, burka, hijab, niqab* – ony různě pojmenovávané škrabošky, halení, balení žen od hlavy až po kotníky, je rovněž novinka relativně nedávného původu. Úspěch iránské teokratické revoluce povzbudil fundamentalisty na všemožných adresách. Ajatoláh Chomejní zavedl povinnost halit se v chadoru – symbolu vyloučení žen z ekonomických rolí a jejich degradaci na výlučně sexuální stvoření, k potřebě majitele.

I některé, zejména mladší a studované ženy se přidaly k radikálnímu hnutí. V Íránu se dočasně dostaly i k podílu na moci. Revoluční euforie však mívá omezenou životnost a pak přichází oprávněný pocit života v pasti. Když prvotní revoluční fáze pominula, pominul i vliv velmi se angažujících žen.

Polovinu obyvatelstva rekordně plodných muslimských zemí tvoří mládež do patnácti roků a většinu dospělého obyvatelstva tvoří ženy. Nejen v Afghánistánu se muži o tento primát připravili dlouholetým vzájemným pobíjením. Životní úroveň společnosti se nevylepší vyloučením této většiny z ekonomického procesu a s minimálním přístupem ke vzdělání.

Mnohde již uskutečňovaným cílem fundamentalistů je vyloučení žen jako konkurence z hospodářského života. Nejdůraznějšími prosazovateli tohoto destruktivního záměru jsou mladí muži na nižších stupních socio-ekonomického řebříčku. V Afghánistánu vyrostla generace válečníků, dezorientovaných, neschopných se vypořádat s modernizací, bez dovednosti uplatnitelné v mírových podmínkách. Takové kádry se staly hlavní posilou barbarské vlády Talibanu.

Strach z modernizace pak doprovází i strach z žen odsouzených k zabalení do anonymního pytle, s vysvětlováním, že lidštější oblečení by muže nebezpečně vzrušovalo. V prvních desetiletích 20. století afghánské ženy postupně získaly řadu práv, usedly v parlamentu a ve vládě, uplatnily se na univerzitách, v diplomacii a dokonce i v roli armádních generálů. Radikální mohamedáni po převzetí moci vyhnali ženy ze všech rolí, odsoudili je do domácího vězení a bylo po konkurenci.

Extrémní počiny Talibanu však nevznikly ve vakuu, bez příslušného kulturního/nekulturního zázemí. Taliban tomu jen dal radikálnější podobu. „Žena patří buď do domácnosti, nebo do hrobu,“ tvrdí paštunské pořekadlo. V roce 1990 se v pákistánském Pěšaváru sešlo 200 afghánských představitelů protisovětského odboje – mullahů, kmenových náčelníků, reprezentantů sedmi hlavních politických stran, a svým podpisem na téměř jeden metr velkém dokumentu stvrdili vydání ediktu zakazujícího ženám „chodit pyšně, domýšlivě“ a též vyjádřili přesvědčení, že ženy nemají chodit do školy, že vzdělání jim škodí a ohrožuje úspěch islámského hnutí.

O příčinách neveselého údělu žen v muslimském světě se prou psychiatři, ekonomové, sociologové, historici, politici a každý – slovy Luigi Pirandella – má třeba kus své pravdy.

Bolševici versus církev - never ending story

Neviditelný pes 11. 12. 2018 *Tomáš Vodvářka*

Tento týden bude parlament opět řešit bolševický evergreen. Hrstka pohrobků zločnického systému zvedá hlavu a tentokrát i ruku s nožem pod krk hnutí ANO.

8. 11. 2012 byl Poslaneckou sněmovnou schválen zákon č. 428/2012 Sb., v němž bude církvím navrácen majetek za zhruba 75 miliard korun a během dalších 30 let jim bude postupně vyplaceno dalších 59 miliard korun jako náhrada za další majetek, který již nelze fyzicky navrátit. Současně po skončení této doby přestane stát financovat církev a dojde tak k faktické sekularizaci, kterou si přeje většina obyvatel České republiky.

Je třeba stále opakovat komunisty úmyslně zastíraný fakt, že nejde o nějakou libovůli či rozmar státu, ale o snahu o zmírnění následků násilné konfiskace majetku řádů a kongregací po roce 1948, což bylo plně v režii nastupujícího komunistického režimu. Šlo zhruba o 2500 budov, 175 tisíc hektarů lesů a 25 tisíc hektarů orné půdy, které komunisté – stejně jako jiné objekty v soukromých rukách – prostě ukradli. Tehdejší režim se sice zavázal dle zákona č. 218/1949 Sb, že ze státních zdrojů bude financovat platy duchovních a náklady na provoz majetku církví, ale jak je známo, šlo de facto o snahu eliminovat náboženský život v tehdejší ČSR.

V následném období po roce 1948 byla řeholní společenství rozehnána, kněží a řádové sestry byli internováni, mnozí zaplatili za tento „společenský pokrok“ svým životem. Kláštery byly vykradeny, byly v nich zřizovány vepřiny či je devastovala naše lidově demokratická armáda. Církevní život byl násilně utlumován, v České republice zůstal jediný kněžský seminář v Litoměřicích, což nemohlo pokrýt počet duchovních správců odcházejících na odpočinek. Tím docházelo k faktické likvidaci farností a pustnutí objektů sloužících věřícím k jejich náboženským úkonům. Duchovním správcům byly přidělovány tzv. „státní souhlyasy“, což byl velmi účinný nástroj, jak i z těchto řidnoucích řad vyloučit člověka, který jevil byt jen nepatrné známky vlastního přístupu k péči o farníky. Pro ty ostatní založili soudruzi organizaci Pacem in terris, která měla za úkol vedle Krista velebit i Vladimíra Uljanova.

Komunisté se snažili – a to velmi úspěšně – nahrazovat skutečný duchovní život náboženstvím „nového člověka“, rozuměj nepatrné částečky leninské masy, která za pár žufanů šlichty bude velebit režim, který měl za sebou nejhorší genocidu lidských dějin. Likvidací duchovního života společnosti u dvou generací se jim podařilo udělat z kněží podivné panáky, z církve hamizné spolky a z věřících jakési poblouzněné existence hodící se k politování či lépe pohrdání.

Po roce 1989 byl na církvím ukradený majetek žalostný pohled. Z většiny klášterů – pokud se dočkaly tohoto data – byly ruiny, majetek klášterů byl soudruhy rozkraden, zejména pohraničí bylo typické zdevastovanými kostely, kam bylo strach vkročit, pokud by člověk nechtěl být zasažen padajícím stropním trámem. Polnosti a lesní porosty „spravoval“ stát.

Jednoznačným viníkem této devastace krajiny i ducha byla a je komunistická strana. Ta strana, která se dodnes hlásí k odkazu soudruhů Uljanova, Stalina a Gottwalda. Ta strana, na studium jejichž zločinů máme samostatný ústav. Ta strana, která sice prohlašuje, že se za uvedené zločiny omlouvá, ale fakticky neustále otravuje svým ideologickým zápachem společnost, která klopotně před šesti lety dospěla aspoň k rámcové nápravě křivd komunisty způsobených.

Ústavní soud opakovaně zamítl pokusy o změnu předmětného zákona, což by mělo společnosti sdělit základní myšlenku, že podobné revokace vedou k destabilizaci systému a znejistění občanů, neboť v případě politického tlaku a podvolení se soudců momentálnímu rozložení politických sil může v budoucnu vést k nečekaným a nežádoucím turbulencím.

Komunisté – vědomi si své parlamentní nepatrnosti – nyní volí vydírání pseudo-koaličního partnera jako způsob realizace svých odvěkých záměrů opět škodit svému úhlavnímu nepříteli. Poukazováním na „nenajedenost“ církví a vyvoláváním závisti méně přemýšlivých občanů deklarují svou ideologickou kvintesenci.

Toto bychom měli mít vždy na paměti, když se nějaký člen této strany bude v médiích zaštiťovat demokracií a snahou o společenské blaho. Tam by byla vždy na místě otázka, co tím soudruh vlastně myslí.

Hádkový koutek

Pan **Richard Toman** našel správné řešení pro první hádanku. Nazval tyto dvě hádanky kontroverzní, ale v tom jej musím opravit. Bayes žil v 18. století, ale jeho „podmíněná pravděpodobnost“ je natolik složitá, že leckterý univerzitní profesor ji buď nezná, nebo jí nerozumí. Jeho teorie je nicméně všeobecně přijata, jak se můžete ujistit na Internetu. Přidala jsem to jen kvůli těm mladým čtenářům, kteří se s ní dnes mohou setkat v matematických soutěžích, což se v minulém roce stalo mému studentovi ve věku 12 let.

Both problems are based on what is apparently called **Bayesian** or **Monty Hall probability**. I learnt about first such problem of this type from the TV serial “**Numb3rs**”. In it a professor points out to his audience that we can't always trust our intuition. That problem is quite beyond the scope of my Puzzle Corner, but I have offered two more reasonable ones.

The first probability question is from **ICAS 2017 paper for year 7**. When a mother of one of my gifted students asked me whether I thought the supplied answer was correct, I was quite shocked, because just a month earlier I couldn't solve it myself. Note here that **ICAS** is International Competitions and Assessments for Schools, run by the **University of NSW**.

1. Probability question

Mary and Jim have 2 children. **One of their children is a girl**. What is the probability that the **other child is also a girl**?

Note: “One of their children is a girl” means: at least one of the children is a girl and doesn't imply that the girl was necessarily born first: **do not assume anything!**

Solution: The answer is **1/3**.

Two children can be: **GG**, **GB**, **BG** and **BB**, each equally likely, i.e. **1/4 for each one**. Now given that one is a girl, the last case is eliminated (there cannot be two boys) and what remains are **three equally likely cases, meaning 1/3 each**. Out of those only one represents two girls: thus the probability of the other child being a girl is **one in three: 1/3**.

2. A probability question from Mensa magazine published before year 2000.

Your friend calls you to come over as her cat just had two kittens and they are awaiting arrival of another kitten. The first two kittens were males. When you arrive, there are two kittens in a basket and you are told they are both males.

Note: The kittens have been shifted around, so you cannot assume that they are the kittens who have been born 1st and 2nd. You just know they are both males...

What is the probability the kitten that has just been born is a female?

Solution: The answer is **1/4**.

Knowing you have **two male kittens**, the probability of the **third kitten** being a female is still, obviously, **1/2** and your sample space is **12F** or **123**, where the number tells you in which position the male kitten was born. **F** is obviously sufficient for a single female kitten. But then you fiddle the kittens in your basket...

In the first case you can put any two kittens in the basket in these three ways:

12, **1F**, **2F** (notice the order in which the two go into the basket doesn't matter) and in the second case again in three ways: **12**, **13**, **23**. Each of these cases thus has a probability **1/6** as they are **all equally likely** (represent each by a number on a die). Note that there is no choice for the remaining kitten: one is simply left after you selected the first two kittens.

Let's now look at what happens when you decide to consider only the cases with **two males in the basket**. You can think of it in this way: you now eliminate the **two** out of the **six** possibilities out of your universe: **1F** and **2F**. So you are now left with only four possibilities. They are equally likely as nothing can change that. Four equally likely possibilities mean the probability of each is **1/4**.

Notice that you now have: **12F**, **123**, **132** and **231**. So the probability that the **last born kitten is female** is now just **one in four: 1/4**.

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Mobile: 0448 893 788

